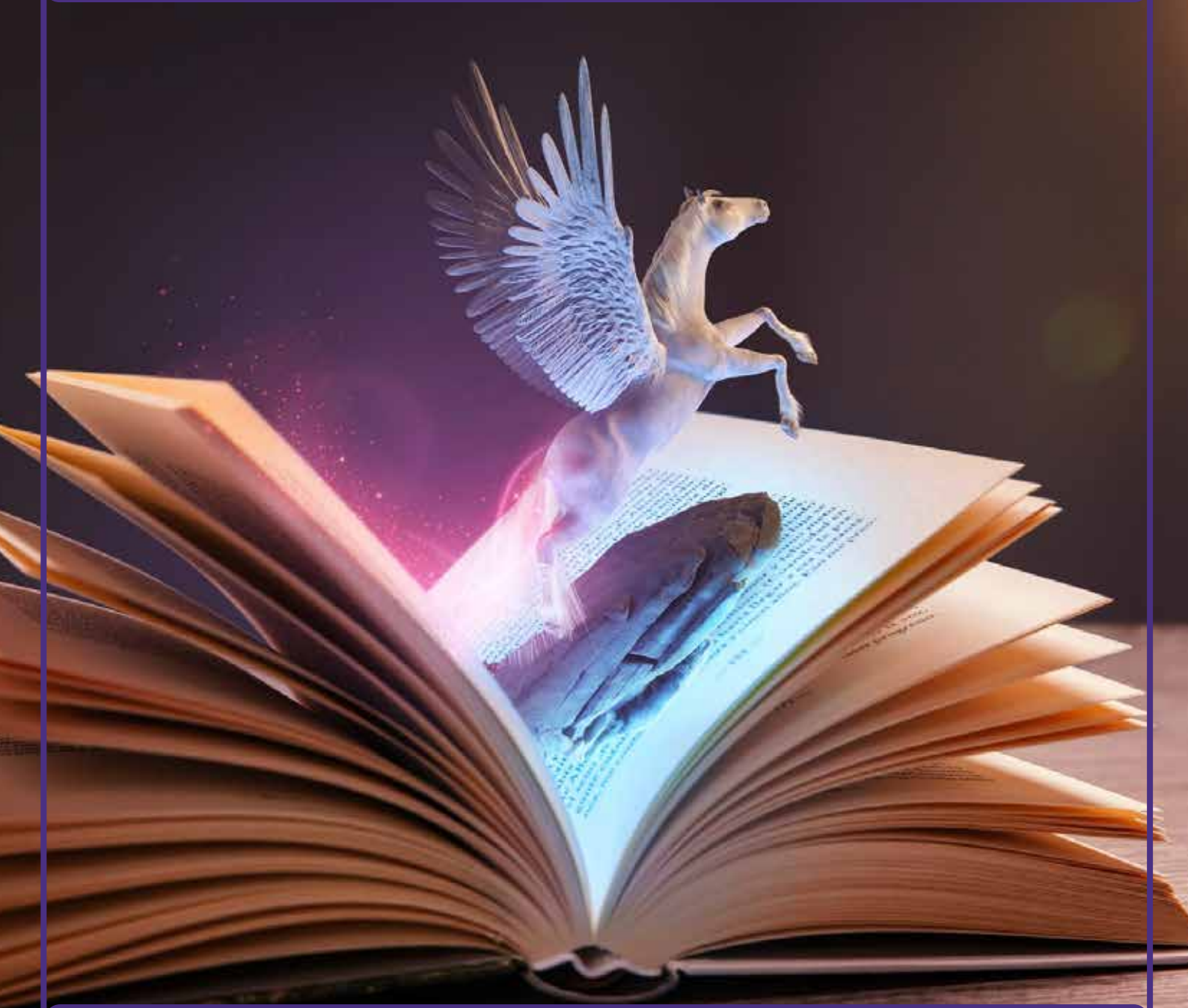


ÖZEL EGE LİSESİ

TIPKIBASIM

KÜLTÜR VE SANAT DERGİSİ

SAYI: 48



TÜRK DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜMÜ

OCAK 2025

İÇİNDEKİLER

ÖN SÖZ

SON PİŞMANLIK NEYE YARAR?.....	4
YAŞAMAK	6
ÇİÇEK TARHLARI	7
MEKTUP	9
SEVGİNİN IŞIĞI	10
ZAMANDA SÜZÜLEN ÇOCUK.....	12
ATATÜRK'Ü GÖRDÜM.....	13
GELECEKTEKİ ARKADAŞIM.....	15
UÇAN ARABAM İLE GELECEĞE YOLCULUK.....	17
KOLLARIMDAKİ MUCİZE.....	19
BİR DENİZ CANLISI OLSAYDIM.....	21
KAHVE SOĞUMADAN ÖNCE.....	23
“FAUST”A ELEŞTİREL BİR BAKIŞ.....	25
“KOLERA GÜNLERİNDE AŞK” YORUMUM.....	27
“DON KİŞOT” ELEŞTİRİSİ.....	29
“YÜZYILLIK YALNIZLIK” ELEŞTİRİSİ.....	31
“EYLÜL” ROMANINA ELEŞTİREL BİR BAKIŞ.....	34
“SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ” ELEŞTİRİSİ.....	37
KISKANÇLIĞIN ROMANI “ZEHRA”	39
ISSIZ ADA	40
BİR KÜÇÜK VOLEYBOL OLAYI.....	42
MAVİ MİRA.....	44
HAYALLERİM, İTALYA VE BEN.....	45
YUNUS	46

İLK ÇAĞ'A MÜKEMMEL YOLCULUĞUM.....	47
GİZEMLİ YOLCULUK.....	49
DENİZDE OLSAYDIM.....	51
SEVİMLİ DENİZANASI	53
ÜÇ KİŞİ BİR ADA.....	54
ISSIZ SOKAKLAR VE BEN	55
HAYALİ BİLE GÜZEL	56
“KİRALIK KONAK” KİTAP ELEŞTİRİSİ	57
“CESUR YENİ DÜNYA” KİTAP ELEŞTİRİSİ	59
“SİMYACI” KİTAP ELEŞTİRİSİ	61
“PUSLU KITALAR ATLASI” KİTAP ELEŞTİRİSİ	63
PAZARTESİ.....	65
ÖĞRENCİLERİMİZİN FIRÇASINDAN.....	66

ÖN SÖZ

Sözcükler, zihnin uçsuz bucaksız evreninde parıldayan yıldızlar gibidir; her biri keşfedilmeyi bekleyen bir dünya, bir sır, bir başlangıç. Yazmak, bu yıldızlardan kendi galaksimizi inşa etme cesareti ve hayal gücünün sınırsızlığında yeni bir evren yaratma tutkusudur. Her metafor, duyguların ve düşüncelerin görünmeyen yüzünü ortaya çıkaran bir ayna; her betimleme, hayatın inceliklerle dokunduğu bir tablodur. Hayallerimizi kâğıda dökmek, zamanın zincirlerini kırar; geçmiş, şimdi ve geleceği tek bir noktada buluşturur. Mekân sınırları ortadan kalkar, gerçek ile hayal iç içe geçer ve ortaya çıkan her cümle, ruhun derinliklerinden yükselen bir ezgiye dönüşür. Bu süreç, sadece yeni şeyler ortaya çıkarmak değil, o yeniliklerin içinde kendini yeniden keşfetmek, dünyayı ve varoluşu farklı bir gözle görmek demektir. Yazmak, bir rüyayı bilinçle inşa etmenin, insan ruhunun en derin köşelerine dokunarak yeni anlamlar yaratmanın büyüüdür. Kalem kâğıda dokunduğunda ortaya çıkan her anlamlı bütünlük, hayal gücünün ölümsüzleştiği bir sanat eseri ve yaşamın gizemlerine bir davettir.

Özel Ege Lisesi

Türk Dili Edebiyatı Bölümü

SON PİŞMANLIK NEYE YARAR?

Bir taksideyiz. Otobüs terminaline doğru gidiyoruz. Yanımdaki kişiyi uğurlayacağım ama içimde nedensizce onu bir daha göremeyeceğim gibi bir his var.

Bu hissi boş veriyorum, yavaş yavaş yaklaşıyoruz varacağımız yere. İçimden konuşmalar hazırlıyorum, veda konuşmaları...

Yanımdaki kişi uzun süredir benimle. İçimden bir sürü şey geçiyor ama bunları toparlayamıyorum. O ise yanımda sessizce duruyor. Ayrılığın verdiği bu güçlük, ikimizin de konuşmasını engelliyor.

Terminale geldik.

Otobüse eşyalarını yerleştirdikten sonra yanıma geldi. Sarıldık. Dudaklarının arasından beni sevdiğine dair birkaç cümle dökülürdü. Ben ise hâlâ gideceğinin şokunu atlatamamakla birlikte sadece “seni seviyorum” diyebilmişim. Uzun bir sarılma ardından elime bir mektup tutuşturdu. “Bunu ben gittikten sonra sessiz bir yerde aç, olur mu?” dedi. Onu başımı sallayarak onayladıktan sonra otobüse binmesini izledim.

Terminal bana göre çok kirli ayrıca bir sürü insanın da yerlerde uyuduğu bir yer. Saçları dağınık bir kadın var. Kulaklıkları kulağında, elinde bir kitap. Bir süre daha insanları inceledikten sonra otobüsün hareket edişini izliyorum. O, bana el sallıyor. Aynı şekilde yüzümde çaresiz bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Onu uğurladıktan sonra otobüs terminaline gelirken kullandığım-beni beklemişti- taksile geri dönüyorum.

Taksiden indim.

Geceleri açık olan bir kütüphaneye doğru yürüyorum. İçimde hâlâ buruk bir his var. Bu hissi boş verip kütüphaneye girişimi yapıyorum. Girişte saçları beyaz, ince çerçeveli gözlüğü olan bir kadın oturuyor. Girip bir masaya oturup mektubumu açtım. Önce içerisinden basılı hâlde birkaç fotoğraf çıkıyor. Fotoğraflardaki tatlı boy uyumuna bakıp gülümsüyorum. Şimdiden bir özlem geliyor. Kızıl uzun kâküllü saçları, renkli gözleri ve yaklaşık bir altmış beş boyu vardı. Her zaman takı takardı, eksik kalmazdı takıları. Takıları seviyor ancak en çok benim aldıklarımı. Mektubu okumaya başlamamla birlikte bir ağlama hissiyatı bastırıyor vücudumu.

Okudum tüm mektubu. Bayağı da uzun yazmış kızcağız. Keşke ben de bir iki kelam etseydim diye geçiriyorum içimden. Mektubu verdiği iyi olmuş. Tekrardan verdiği değeri ve sevgiyi hatırlatıyor bana. Neyse diyorum içimden, daha sonra geri gelecek zaten. Değil mi? Sonuçta görüşeceğiz diye içimden geçiriyorum tekrar. O gün eve gidiyorum. Birkaç gün geçiyor ancak içimdeki kötü his bir türlü geçmiyor.

Tam geleceği gün acı bir haber... Büyük bir kaza... Bindiği otobüs, Sakarya Geğidi'nde kaza yapıp ters olarak yan yola düşüyor. Gerisi biraz kulak çınlaması ve sonrası sessizlik.

Şoku atlatamıyorum. Son kez görme ihtimalimi boşa harcamış olduğum geręeđi kafama dank ediyor. Büyük bir pişmanlık... İçimden inanmak gelmiyor, kafama sokamıyorum bir türlü bu geręeđi. Hayat sonu sürecek bir pişmanlık peşimi bırakmayacak. Keşke diyorum, keşke her dakikamızı değerli geirseydim. İçimden geçenleri söyleseydi. İnsana en çok acı veren şeyin söyledikleriyle söylemek istediği arasındaki uçurum olduğunun farkına varıyorum.

Begüm KESGİN

11-D

YAŞAMAK

Yağmurlu bir kış akşamıydı. Hava oldukça soğuktu. Ayşe, bugün de bir mesai gününü atlatabildiği için çok mutluydu. Yıllarca emek verip bulunduğu rütbeye zar zor gelebilmişti. Altı yıl üniversite okumuş ve bunun üstüne iki yıl daha yüksek lisansını tamamlamak için azimle çalışmıştı. Çalıştığı hastanenin çıkışına doğru ilerlerken aklında bugün baktığı hastalarıyla olan konuşmaları belirdi. İki yıldır ilgilendiği bir küçük kız çocuğu vardı. Her gün onu iyileştirebilmek adına canla başla çalışır, literatür taramaları yapar, yeni tedavi yöntemleri denerdi. Fakat şimdiye kadar denediği hiçbir yöntem en ufak bir iyileşme belirtisi bile göstermemişti. Bu duruma çok üzülür, her boş zamanında bu küçük kızın hastalığının çaresini arardı. Daha on yaşında olan bu kız- adı Melisa'ydı- beyninin oksipital lobunda tümörle yaşıyordu. Zaman zaman görüşünü etkiliyordu bu durum. Aslında hastaneye ilk gelmesinin nedeni de buydu. Bir atak geçirmişti okulda. Dört saat hiçbir şey görmemişti, sonrasında... Bir hafta süresince etrafını bulanık görmüştü. Hastaneye geldiğinde önemli bir şey olarak görülmeyen bu atağı, ilk günden Ayşe'nin dikkatini çekmişti. Zaman ilerledikçe atakları sıklaştı ve iki üç hafta boyunca görüntüsünde bozukluk yaşamaya başladı. Melisa'yla sohbet etmeye bayılırdı Ayşe. Aklında en çok yer eden sohbetleriyse Melisa'nın en uzun atağını yaşadığı günden sonraydı. Ona şöyle sormuştu Ayşe: Son bir aydır görmüyorsun neredeyse peki bu durum seni etkilemedi mi? Çok mutlu görünüyorsun. Melisa, "Duyuyorum, bunun için mutluyum. Anları daha iyi kaydediyorum hafızama çünkü kıymetini anladım. Bence hepinizden daha şimdiki zamandayım. Görmesem de olaylara çok önem veriyorum. Bazılarımız ise günlük hayatın akışında kayboluyor." şeklinde cevap vermişti. Ona göre hiçbir şey görüldüğü hatta yaşandığı gibi değil, her şey hatırlandığı gibiydi. Bunun kıymetini de hepimizden çok biliyordu. Olaylara dahil olabilmek gücü yoktu. Çünkü ne yaşandığını göremiyordu. Bizler ise istediğimiz gibi olaylara katılıp yönetebilme kabiliyetimizin çoğu zaman farkına bile varmıyoruz, diye düşündü Ayşe. Birden aklına bir fikir geldi. Bu yöntemi tedavi olarak hiç denemedim diye içinden düşündü ve hastaneye geri koştu...

Meryem Sena ERTUĞRUL

11-E

ÇİÇEK TARHLARI

Vapurdan inmiş dalgın dalgın yürüyordu. Geç de olsa bitirdiği çeviriyi teslim etmek için uzun zaman sonra karşıya geçmişti. Elindeki adresi çok iyi biliyordu. Bu köşk; bahçesinde çocukluğunun geçtiği, en güzel anılarını biriktirdiği köşktü. Liseyi bitirene kadar oturdukları bu mahalleye yıllar sonra gelmenin getirdiği ağır duygularla köşkün kapısına varmış, kapıyı yaşlı bir adam açmıştı. Bu kocaman köşte önceleri en sevdiği arkadaşları otururdu. Abi-kardeşin aralarında iki yaş vardı ve küçük olan onunla yaşıttı. Orta son sınıfta o zamana kadar onu en çok üzen olay, ailelerinin bu köşkü satıp taşınması olmuştu. Lisede görüşmeye devam etseler de bu görüşmelerin sıklığı zamanla azalmış, lise bitmeden de tamamen kesilmişti. O günden beri bu köşke uğramamıştı ve ön taraftan görünmeyen bahçesini oldukça merak ediyordu.

Tüm bunlar kafasından geçerken kapıdaki adamın davetiyle içeri girmiş, salonda bahçeyi en iyi gören koltuğa oturmuştu. Adamın getireceği çayı beklerken adamın karısı elinde poşetlerle eve gelmiş, mutfaka girmişti. İkisi orada fısır fısır bir şeyler konuşurken o, çoktan bahçeye dalmıştı bile. Bahçe gayet bakımlıydı hatta çeşme yenilenmiş, yeni meyve ağaçları dikilmişti. Sürekli yanında oturup çiçekleri böcekleri seyretdikleri, üzerlerine uzun uzun konuştukları çiçek tarhları yerli yerindeydi. Fakat bu rengarenk çiçekler ona eskisi gibi görünmüyordu. Derken gözü tekrar mutfaktaki yaşlı çifte takıldı. Birbirlerini hâlâ seviyor gibi görünüyordlardı. Acaba o böyle birini ne zaman bulacak veya bulabilecek miydi? Onun belki de tek gerçek aşkı yine bu mahalledendi. Kendini bildi bileli o kıza karşı bir şeyler hissetmiş ama adını ancak lisede koyabilmişti. En iyi arkadaşları da mahalleden taşınınca o kız ve dedesini ona verdiği onlarca kitap dışında hiçbir şeyi kalmamıştı. O da tüm zamanını bu ikisine ayırıyordu. Babası işinden ötürü her zaman uzakta bir yerlerdeydi. O, annesi ve dedesiyle büyümüşü. Dedesi ona sürekli hikayeler anlatır, şiirler okurdu. Annesi hiçbir zaman sevgi dolu ve enerjik bir kadın değildi hatta babası uzun zaman sonra eve geldiğinde bile ikisi arasında öyle büyük bir sevgi göremiyordu. Kitaplarda okuduğu o büyük aşklar gerçek değil miydi, diye düşünmeden edemiyor ama umudunu da hiç kaybetmiyordu.

Lise hayatı boyunca kıza sürekli hediyeler almış, ona İstanbul'u gezdirmişti. Fakat ona açılacak cesareti hiçbir zaman olmamıştı. Babasının öldüğü yaz annesi sanki tamamen hayattan kopmuştu. Maddi imkansızlıklardan dolayı karşıya, dümdüz apartmanlardan başka bir şey olmayan ruhsuz bir semte taşınmışlardı. Buradaki kaos kimsede yaşam enerjisi bırakmamış gibiydi. Babasının ölümü, annesinin bu hâli ve sevdiği kızla yarım kaldığını düşündüğü hikayesi yüzünden iyice içine kapanmıştı. Bu süreçte dedesi de hastalanmıştı. Sadece onunla konuşuyor ve çevirilerini tamamlamaya uğraşıyordu. Geçmişini düşünmekten sürekli kaçıyor, dışarıya çıkıp sosyalleşmiyor, adeta hayal dünyasında yaşıyordu.

Dedesinin vefatı onda bir kırılmaya sebep olmuştu. Belki de artık kendine bir hayat kurmalıydı. Cenazenin ertesi günü o kalabalık evde annesini misafirlerle yalnız bırakıp buraya gelmesinin sebebi de buydu. Belki eski bir arkadaşıyla karşılaşır veya aklına bir fikir gelirdi. İnsanlarla sohbet etmeyeli epeyce zaman olmuştu. Tekrar adamın uyarısıyla kendine geldi ve çayını içip onlarla sohbet etmeye çalıştı. Acaba bu köşkün eski sahiplerinden konu açsa mıydı? Ama vazgeçti ve müsaade isteyip evden ayrıldı. İçten içe yapması gerektiğini bilse de geçmişiyile yüzleşmek ona şimdilik uzak görünüyordu. Tekrar iskeleye yürürken hiç kimseyle karşılaşmadı. Aklına gelen tek şeyse apartmanlarının küçük bahçesine çiçek tarhları yapmak olmuştu. Hem belki annesinin yüzü biraz olsun gülerdi.

Toprak Nazım DEMİREL

11-E

MEKTUP

Annem, çok geç yürümeye başladığımı her zaman dile getirir. Ona göre, diğer çocuklardan daha temkinliymişim. Hayata geldiğimizde adım atmak, hayata başlamak gibidir. Yürümeye başlayan bir bebek özgürdür. Dünya ile yüzleşmeye hazırdır. Peki ben? Küçükken ailemiz çok küçüktü. Babam, annem ile ailesinin izni olmadan evlenmişti ve bu yüzden annemin geniş ailesi yani dedem, büyük ninem, teyzem ve dayılarım ve hatta kuzenlerim annemi onaylamıyor; bizim minik ailemizle iletişim kurmak istemiyordu. Bu yüzden büyürken çok yalnızdım, yavaş öğrenmişim yürümeyi. Hayatım boyunca yapıştı kaldı bana bu tutukluk. Korku ve üzüntünün bana verdiği o büyük armağan: “Hayata başlayamamak.”

Eğitim hayatım boyunca ürkütüm, konuşsam ne derler? Ben kimim? Daha kendi kimliğimi çözemedim, insanların gerçek yüzlerini nasıl anlayabilirdim ki?.. Kapandıkça kapanır içine insan. Ya boğulursun ya yüzmeye çalışırsın. Ben hiç kulaç atmadım. Düşüncelerim ve fikirlerim öyle sarkık ki aklımdan kopacaklar biraz daha sallansalar. Korktum yanlış başlamaktan, hata yapmaktan; kimse öğrenmesin istedim büyük yaralarımı, büyük, karanlık, gizli sırlarımı. Adım atmadım. Tıpkı bebekken atmadığım gibi. Kendimi en derin okyanusların içinde sesim çıkmaz iken buldum, denedim çığlık atmayı, kendimi duyurmayı ama duymazlar, duyarlarsa gelmezler diye korktum.

Şimdi yaşlandım, hâlâ yalnızım, hâlâ o okyanusta sürükleniyorum. Keşke kulaç atmayı öğrenseydim, keşke köpek balıklarından korkmasaydım. Keşke şiddetle gelen dalgalarla baş etmeyi deneseydim. Boşlukta sürüklenmezdim en azından. Kötü yaşarım diye korkarak hiç anı biriktirmedim. Utandım, çekindim, sevilmedim. Kötü bir anıyı hafızamda tutacağıma hiç yaşamamayı seçmişim. Size benden dedeniz olarak tavsiye, güçsüz de hissetseniz o adımı atın. Küçücük bir girişimin neler getirebileceğini bilemezsiniz. Okyanusta sürüklenmeyi değil, boğulmamak için savaşmayı öğrenin.

Melek Seza KÖRLÜ

11-A

SEVGİNİN IŞIĞI

Mahalledeki parkta sabahın erken saatlerinde kimse olmazdı. Kafalarını dinlemeye gelen insanlara küçük ss Őalelede yıkanan kuşların çırpınışları, kedi ve köpeklerin oynayışları, dalların arasından sızan gün ışığı ve sabahın o hafif serin ve tatlı esintisi eşlik ederdi. Parkın bu huzur dolu saatlerini bildiğı için Çiğdem de parka gelmiş kitabını okuyordu.

Başka kimsenin eşliğine ihtiyacı olmayan, kendisiyle yalnız olmayı seven bir insandı. Arkadaşları ve onu seven bir ailesi vardı elbet fakat kendi düşünceleriyle baş başa kalmanın verdiği mutluluğı ne ailece yenilen yemeklerde ne de arkadaşlarıyla sohbet ettiğı zamanlarda bulabiliyordu.

Yanında her zaman bir defter bir de kalem taşırdı. İkisinin dostluğuna ne zamandır sahipti hatırlamıyordu bile. Sanki doğarken yazı yazmayı biliyormuş gibi kendini bildi bileli yazıyordu. Düşüncelerini yazıyordu. Hissettiğı ama içine attığı her şeyi yazıyordu ki ne ona yük olsun ne de o başkalarına bir yük olsun.

Bu sabah da parkın sessizliğinin verdiği huzur içinde kitabını okurken bir yandan da defterine bir şeyler karalıyordu. Çiğdem'i tanıyan herkes onun kitap okurken not alma alışkanlığını bilirdi. Çoğı tarafından kitaplarıyla ilgili akademik notlar tuttuğı düşünölse de gerçekte ne yazdığını bir kalemi bir de kendisi biliyordu. Kitaplarındaki olaylara, söylemlere kendi fikirlerini katardı esasında. Her yeni bir karakter, yeni bir sayfa, yeni bir kitap onun düşünce dünyasını besliyordu. Zenginleşen bu düşünce dünyasını not defterine aktarırdı. Her geçen gün daha da fazla cümle sığdırılan o defter sayfaları...

Bugün, okuduğı kitapta Şeytan ve Melek'in konuşmasının olduğu bölümü okuyordu. "Nefrete sevgiden daha çok güvenirim." diyordu Şeytan. "Çünkü nefretin sahtesi olmaz." Çiğdem duraksadı. Bu düşünceye karşı çıkma arzusu doğdu içinde. Kalemını alıp defterine döndü. Lakin sayfa bomboş kaldı. Ne yazabilirdi ki? Şeytan haklıydı sonuçta. Hiç, kimsenin kimseye sahte bir nefret gösterdiğini görmüş müydü? Şeytan'ın temsil ettiğı kötölüğe karşı çıkmak için yazmak istiyordu fakat aklına bir türlü bir fikir gelmiyordu. O sırada güneşin, saatin ilerlediğini belli eden tepeye tırmanışıyla defterin üzerine bir ışık, ağaç yapraklarının arasından hoş şekillerde yansıdı. Kitabı gölgede kalmıştı. Sanki Melek deftere yazmasını teşvik ediyordu!

Çiğdem bu düşünceye gülümsedi ve kalemini tekrar eline aldı. Üzerine fazla düşünmeden aklına ilk gelen hâliyle yazmaya başladı. Yazdıkça gerisi geliyor, zihninden kalemin ucuna gelen kelimeler büyük bir hızla akıyordu. O gün, o saatte, o parkta şunları yazdı Çiğdem: "Şeytan haklı aslında. Nefretin sahtesi olmaz. Fakat Şeytan'ın bunu söylemesi öyle bir his uyandırıyor ki sanki savaşmak istiyor insan. Durup düşününce bunun ne kadar yersiz olduğunu anlıyorum. Kabul ediyorum: Şeytan haklı! Ama haklı olması benim nefreti sevgiye tercih

etmemi gerektirmiyor. Nefret istediği kadar daha gerçek olsun. Kişi, içinde saf ve karşılıksız sevgiyi barındırınca onun verdiği mutluluk her şeye bedel oluyor nasıl olsa...”

Duru Deniz TURAN

11-B

ZAMANDA SÜZÜLEN ÇOCUK

En iyi arkadaşım Ahmet ile okulun bahçesinde top oynuyorduk. Benim şutumla top arkadaki ormana yuvarlandı. Ahmet ile topu bulmak için ormana daldık. Ormanın içinde ışıklı,yuvarlak bir metal cisim dikkatimizi çekti. Merak duygumuz, korkumuza galip geldi ve cisme doğru koştuk. Cisim, üzerinde rakamlar yazılı, top şeklinde, metal bir küreydi. Ahmet'e: "Bu ne ?" diye sordum." Bilmiyorum." diye yanıtladı. Onun kayıp bir oyuncak olduğunu düşündüm. Üzerindeki ekrandan sadece dört rakam seçebiliyordum. Ben de bir, dokuz, bir ve tekrar bire bastım.Sonra nasıl oldu anlamadan, kendimi başka bir yerde buldum.

Ahşap bir binanın içindeydim. Karşımda, elinde silah olan 6 adam duruyordu.Beni görmemişlerdi.İçlerinden biri çuvala para atıyordu.Diğeri ise "Yere yatın!" diye bağıırıyordu.Kapının önünde nöbet tutan iki adam daha vardı.Yere yatanlar arasında kadın ve çocuklar da vardı. Herkes çok korkmuştu. Bankacı ise telaş halindeydi. Şaşkınlığımı atlatır atlatmaz saklanacak yer aradım. Hemen arkamdaki yarı açık kapıyı fark ettim.Eğilip sessizce kapıdan dışarı çıktım.Binanın yan tarafında olduğumu fark ettim.Burada bağlanmış atlar vardı. "Keşke ata binmeyi bilseydim." diye düşündüm. Sonra cesaretimi topladım ve "Ne yapabilirim?" diye etrafıma bakındım. Şerif yazılı bir tabela gördüm. O binaya "Çabuk yardım edin. Soygun var. 6 kişiler!" diye bağıırarak girdim. Yeleğinde kocaman bir yıldız ve "Şerif" yazısı olan adam yüzüme boş boş baktı. O an beni anlamadığını fark ettim. Hemen İngilizce yardım istedim. O da ayağa kalktı ve ekibini çağırdı.Beni atının arkasına bindirdi ve ekiple binanın arkasına gittik. Şerif benim orada kalmamı istedi. Ekibiyle birlikte binaya girdikten sonra patlama sesleri başladı. Çok korktum. Atların yanına sığındım. O sırada birinin arka pencereden atlayıp kaçmaya çalıştığını gördüm.Bir şeyler yapmak istedim. Ekibin atlarına vurarak atların koşmalarını sağladım. Atların arasında kalan hırsız takılıp yere düştü.Hırsız kendini toparlayamadan yanındaki çuvalı alıp şerife koştum. Şerife hırsızın yerini söyledim ve tüm suçlular yakalandı.

Şerif ve kasaba beni kahraman ilan etti. Benim kim olduğumu ve nereden geldiğimi sorguladılar. En son benim kutsal bir kurtarıcı olduğuma inandılar.Ben ise geri dönmenin yollarını arıyordum ki Ahmet'i gördüm. Onu deli zannedip şerife teslim etmişlerdi. Yanına gidip ona sarıldım. Şerife onu serbest bırakmasını söyledim. Ahmet zaman makinesinin yerini biliyordu ama ben olmadan geri dönmek istememişti. Şerife ve kasabadakilere veda edip muhteşem bir anıyla kendi zamanımıza geri döndük.

Ali Efe DEMİR

5-A

ATATÜRK'Ü GÖRDÜM

Bir sabah uyandım. Hayatımda ilk defa gördüğüm bir odadaydım. Ayağa kalkıp camdan dışarı baktım. Daha önce böyle bir sokak görmemiştim. Olduğum evin kimin olduğunu da bilmiyordum. Evin etrafını gezmeye başladım. Evde kimse yoktu. Üstüme ceketimi giyip dışarı çıkmaya karar verdim. En sevdiğim ayakkabılarım ordaydı, giyip çıktım. Dışarda bir telefon kulübesi vardı. Telefon kulübesinin içine girdim. Hemen annemin numarasını çevirdim. Telefonu kimse açmadı. Etrafıma baktım. Her yer siyah beyazdı. Gözümü kırıp açtığımda etrafımda herkesin elinde savaş malzemesi vardı. İlk önce çok korktum. Sonra karşıma mavi gözlü saçları sarı birisi çıktı. Bana adımı sordu. Ben de “Belis” dedim. Sonra ben de ona adını sordum. O da bana “Mustafa Kemal” dedi. Bir an çok mutlu oldum. Sonunda hayallerim gerçekleşmişti. Karşımda Mustafa Kemal Atatürk vardı. O an aklıma daha önceden geçmişe gidip Atatürk'ü görme hayalim geldi. Demek ki gerçek olmuştu.

Bir anda kafamın üstünden bir şey geçti. Neyse ki bana denk gelmemişti. Tekrar baktığımda Atatürk gitmişti. Tek başıma kalmıştım. O an ne yapacağımı bilemedim. Bir kadın gördüm, arkasından onu takip ettim. Kadının evine gelmiştik. Kadın beni görünce hiç şaşırmadan aç olup olmadığını sorup, aç olduğumu söyleyince beni içeri aldı. Aslında aç değildim ama çok korkmuştum. Bana biraz yemek verdi. Adımı sordu, ben de “Belis” dedim. Ben de kadına adını sordum bana “Zübeyde” dedi. Şaka olmalıydı bu! Atatürk'ü gördüğüm yetmemiş gibi şimdi de annesini görmüştüm. Biraz yemek yedikten sonra Zübeyde Hanım'a nerede ve hangi yılda olduğumuzu sordum o da bana 1923'te olduğumuzu söyledi. Ben de ona olan biten her şeyi anlattım. Buraya nasıl geldiğimi, neler olduğunu hepsini anlattım. Zübeyde Hanım “Buraya gelen herkes aynı şeyi yaşıyor; senden başka çocuklar da geldi, korkma.” dedi. Rahatlamıştım ama “Ya ölüp burada kalırsam annem babam her şeyden habersiz.” diye düşündüm. Zübeyde Hanım'a nasıl geri dönebileceğimi sordum. Bana “Geldiğin kulübeye geri git, çevirdiğin numarayı tekrar çevir, sonra evine varacaksın.” dedi. Rahatladım fakat gitmeden önce bir kere daha Atatürk'e sarılmak istiyordum ama ailemi bir daha görememekten de korkuyordum. Zübeyde Hanım'a gitmem gerektiğini söyledim. Ayakkabılarımı giyip çıkacaktım. Fakat ayakkabılarımı giymeye gönlüm el vermedi. Zübeyde Hanım'a ayakkabılarımı verdim ve dedim ki “Siz bu ayakkabıları bizim için savaşıyor, ayakkabısı olmayanlara verin olur mu?” dedim. Zübeyde hanım bana gülümseyerek “Olur” dedi. Bu arada Atatürk gelmişti ve işte yine dileğim gerçek olmuştu. Son kez ona sarıldım ve her şey için teşekkür ettim. O da bana “Bundan sonrası için ben de sana ve arkadaşlarına teşekkür ederim. Sadece hayallerinizde değilim hep yanınızdayım. Söylediklerimi unutmayın. Size güveniyorum. Hepsi senin ve sizin içindi.” dedi. Tekrar sarıldım. Gözlerine baktım. “Güvenin.” dedim gururla. Sonra kulübeye doğru yürümeye başladım, çıplak ayaklarımda kelekler uçuyordu. Olanları herkese anlatacaktım. Kalbim

uçup çıkacak sandım göğsümden. Kulübeye gelmiştim. Numarayı tuşladım. Gözlerimi kapattım ve tekrar evdeydim. Eve döndüğüm için çok mutluydum. Her şeyi aileme anlattım, inanmadılar. Ayakkabılarımı kaybettiğimi sandılar. Bana kimse inanmadı ama Atatürk inanmıştı. Hikyem işte bu kadardı...

Belis DALLIOĞLU

5-B

GELECEKTEKİ ARKADAŞIM

Merhaba, bugün size geçen yıl yaşadığım ve kimseye gerçek olduğunu kanıtlayamadığım bir hikâye anlatacağım. Geçen sene bizim evimizin karşısına geniş bir aile taşındı ve ailem de ilk fırsatta onları yemeğe çağırdı ama tam tersi biz onlara gittik. 3 tane çocukları vardı. Anneler hemen kaynaştı, biz de oyun oynuyorduk. O sırada koridorda kilitli, garip bir odadan sesler geldi; umursamadım. Anneler salona geçtiğinde arkadaşımın babası “Ben hemen geleceğim.” diyerek ayağa kalktı ve kilitli odaya girdi. Kapı bir saniyeliğine açıldı ve içeriden renkli ışıklar geldi. Sonra anneler “Hadi gidiyoruz.” dediler. Ben de kalkmak zorunda kaldım.

Aradan birkaç ay geçti arkadaşım ile kaynaştım; ha bu arada hikâyeyi kısa süreliğine bölüyorum, benim adım Ecrin arkadaşımın adı ise Çağla neyse hadi devam edelim. Çağla ile her gün bahçede oynuyorduk, bir gün Çağla ağzından ailesinin bir sırrı olduğunu kaçırdı. Ne kadar sorsam da sırlarının ne olduğunu öğrenemiyordum. Bir gece aklıma o kilitli oda geldi. Çağla’nın evine gittiğim gün o kapıdan içeri girmeye kararlıyım ve uykuya daldım. Sabah uyandığımda cumartesi olduğunu fark ettim ve bahçeye çıkıp Çağla’ya seslendim. Çağla aşağıya indikten beş dakika sonra bugün bizde kalsana dedi, bende olur dedim. Annelerimizden izin aldıktan sonra Çağla’nın evine gittik. Gece herkes uyuduktan sonra kapıya bakmak için kalktığımda, Çağla beni görüp “Sana bir şey söylemem lazım.” dedi. Ben de merak ettim ama hiçbir şey diyemedim. Sonra devam etti: “Bizim ailecek büyük bir sırrımız var, sen benim yakın arkadaşım olduğun için sana söyleyeceğim. Hani koridorda kilitli bir oda var ya işte sırrımız o odanın içinde.” dedi ve beni kilitli odaya götürdü. İçeri girdiğimde odanın ortasında silindirik şeklinde bir makine vardı. Şaşkın ve kekeleyerek “Bu-bu bu ne?” dedim. Çağla da “Bu bir zaman makinesi.” dedi o an dilim tutuldu. Çağla düğmelerle oynarken “Hadi binsene!” dedi ve kapısı “tıs” diyerek açıldı. Ben de bindim Çağla da yanıma geldi ve tarih olarak 2567 yılını seçti ve beyaz bir ışık patlaması oldu. Makineden çıktığımızda şehrin ortasındaydık, etrafta hologramlar vardı. Çağla’yı takip ettim ve şeffaf bir topun içine bindi ben de yanına bindim ve top uçmaya başladı ben de “Nereye gideceğimizi nereden biliyor?” dedim. Çağla da “Düşüncelerimizi okuyabiliyor.” dedi şaşkınlığımı bastırmaya çalıştım. Tam o sırada beyaz bir şeyin içinden geçtik ve indik. Çağla’ya “Nereye geldik?” dedim o da “Birazdan görürsün.” dedi ve havaya dokunmaya başladı ve bir kapı kolu ortaya çıktı, Çağla kapı kolunu iterek evin içine girermiş gibi yaptı ve “Gel.” dedi. Ben de girdim Çağla kapı kolunu geri itti ve bir anda ev ortaya çıktı, çok büyüktü. Çağla yürümeye başladı ben de onu takip ettim ve bir koltuğa oturdu, ben de karşısına oturdum ve konuşmaya başladı: “Ben aslında gelecekten geldim, yani 2569 yılındayken geçmişe geldik çünkü ülkemizin sonu geliyordu. Bu zamanda her şey çok farklı; çoğu ev görünmez, araba yerine şeffaf küreler var onların adı cayroküre, telefon yerine gözlükler kullanılıyor, gözlüğü taktığında ne izlemek istediğini düşünüyorsun ve sadece senin

görebildiğin bir ekran çıkıyor, bunun gibi bir sürü şey var. Asıl konuya gelelim bizim zamanımızda zaman makinesini bulan sayılı kişi vardı ve herkes birbirinden saklıyordu, babam da zaman makinesini bulan kişiler arasındaydı. Dediğim gibi ülkemizin sonu geliyordu ve bu ilerleyip tüm dünyaya yayılacaktı, işte ben de bu yüzden seni buraya getirdim; ülkemize görünmez yaratıklar saldırıyor, bizim buna engel olmamız gerek. Babam zaten her gece buraya gelip düşünüyor ama bence daha bir şey bulamadı, benim bir fikrim var ama babam beni dinlemiyor işte bu yüzden seni seçtim internette senin tarım yarışmasında birinci olduğun yazıyordu yani sen makineyi yaparsın ben de senin nasıl yapman gerektiğini söylerim. Bir de burada bir yıl da geçersen senin zamanında zaman geçmiyor söyleyeceklerim bu kadar.” dedi ağzım açık bir şekilde kaldım. Çağla başka bir odaya doğru yürüdü ben de onu takip ettim. Çağla “Burada makineyi yapacağız.” dedi. Masanın üzerinde yazılanları gördüm.

Madde 1: Görünmez yaratıkları görmek için bir göz.

Madde 2: Yaratıklar öldürülemiyor, bu yüzden onları başka bir evrene ışınlamak için bir şey.

Madde 3: Bizi korumak için görünmez bir kalkan.

Ben de yapmaya başladım. Çok zordu ama teknoloji çok ileride olduğu için yapmak biraz daha kolaylaştı. Aradan 1 yıl geçti ve saldırıya uğrayacağımız güne 1 gün kalmıştı hem heyecanlı hem de korkuyordum. Plan basitti, yarına girer girmez yani saat 00.00’da dışarıda olup yaratıkları görmek için tasarladığımız göz ile gökyüzüne bakacaktık. Uzay gemisi gördüğümüzde onları başka bir evrene ışınlamak için icat ettiğimiz silahı kullanacaktık.

Ertesi gün, yani saat gece yarısı 00.00’da dışarı çıktık ve planımızı uyguladık, başarılı olduk. Biz çok sevindik ama ödül verilmedi çünkü kimse görmedi. Sonra biz kendi zamanımıza döndük. Çağla ailesine ısrar etti ve benim zamanımda kaldılar.

Derin Su ÇALIŞKAN

5-A

UÇAN ARABAM İLE GELECEĞE YOLCULUK

Bir zaman makinem olsaydı, geçmiş yerine geleceğe gitmek isterdim. Neden mi? Çünkü geçmiş geride kaldı. Geleceğe, ileriye bakmak lazım. Gitmek isteyeceğim yıl büyük ihtimal ile 2040 olurdu. Çünkü 2100'lerde dünyanın var olacağını bile bilmiyoruz. Küresel ısınmadan, insanların bilinçsizce çevreye verdiği zararlardan dolayı 2100 'lü yılları göreceğimize umudumuzun kalmaması ne kadar da acı.

Öncelikle geleceğe gitme isteme nedenim, uçan arabaları görme ve kullanma isteğimdendir. (Aslında zaten var.) Kendimi uçan arabanın içinde düşündükçe aklım başımdan gidiyor. Heyecandan içim içime sığmıyor.

Ayrıca uçan araba ile gitmek isteyeceğim yer Japonya'dır. Yeni Nissan Skyline R38'in nasıl olacağını merak ediyorum. (Yaptığım hesaplamalara göre 2040 yılında R38 çıkacak ve umarım elektrikli olmaz.)

Yeni Porsche 993 GT3'ler, düşünmesi bile harika...

Ve tabii ki efsane Toyota Supra'yı unutmadım. Çok merak ediyorum acaba MK4 tarzı mı yoksa 2020 tarzı mı yapacaklarını.

Tüm bunları hava trafiğinde son sürat hızları ile ilerlerken düşündükçe aklım başımdan gidiyor. Geleceğe gitmenin kötü yanları yok mu peki? Hiç olmaz mı? Mesela:

İnsanlar doğaya o kadar kötü davranıyor ki 2090'lı yıllarda doğanın yok olabileceği bile söyleniyor. Doğanın yok olması insanlığın bitmesi demektir. Ve en ama en ama en kötü yanı ise şudur: Sevdiklerimizi kaybedecek olmamız. Hepimiz biliyoruz ki bu çok üzücü. Fakat yapacak bir şey yok. Yani sonuçta karbonfiber değil, her canlı doğar, yaşar ve bir gün ölür. Bu döngü yeni kuşakların gelmesi ile devam eder. Bazen kaybettiğimizi kabullenemeyiz ama hayata Can arkadaşımız gibi pozitif bakmamız lazım. Kötü yönler konusunu kapatıp, iyi yanlarına bardağın boş kısmına değil de dolu kısmına bakmak lazım. Belki çok iyi bir işte çalışacağız. Çok ünlü bir yazar, futbolcu, sanatçı veya bilim insanı olacağız. İşte bu yüzden hayat ve gelecek karışıktır. Ne olacağını bilemeyiz, yaşayıp görmek lazım. Ve en önemlisi anı doyasıya yaşamamız ve her anın tadını çıkarmamız lazım. Yapılacak şeylere devam edelim:

Peki uçan arabam ile Japon'yaya gittiğimde ne yapardım: Önce Japonya'nın olmazsa olmazı sushisinin (suşi) tadına bakardım. Bakalım Türkiye'de yediğimizden tadı farklı mı? Deneyip test etmek lazım. Japonya'yı zaten az çok bilirdim. Çok misafirperver bir ülkedir. Orada en sevilen spor olan karate yapardım. Gerçekten ilginç bir spor. Gezmek için Naoshima Sanat Adası'na giderdim. Sonra Tapınaklar şehri olan Nara'ya giderdim. Ve Jigokudani Kar Maymunu Parkı'nı

gezer ama yine uçan arabam ile Türkiye'ye geri dönerdim.Çünkü "Hiçbir yer cennet vatanımızdan daha güzel değildir."

Ege ÖZBAY

5-A

KOLLARIMDAKİ MUCİZE

Ben okyanusta minik bir deniz yıldızıyım. Dört tane kolum var. Aslında beş kola sahibim. Birini kaybettim fakat yenisi gelecek. Beni genelde çocuklar çok sever. Elleri aldıklarında derimin üzerinde hareket eden dikenlerimi gördüklerinde çok ama çok heyecanlanırlar. Genelde soğuk sularda yaşamayı severim.

Aaaa! ben ilk önce size bu okyanusa nasıl geldiğimi anlatacağım. Aslında bir rüyanın içerisinde de nasıl misafir olduğumdan bahsedeceğim. Okuldan gelmişim. Annemin özenle hazırladığı yemeğimi yedikten sonra ödevlerimi yapmaya başladım. Saatin geç olduğunu fark edince yatak odama gitmek için aileme “İyi geceler” diyerek onları kocaman öpüp yatağıma yattım. Çok yorgundum. Gün içinde çok ders çalışmış ve yorulmuştum. Öğlen gözlerimin bazen kapandığını da hissetmişim. Aslında uyku zaman zaman beni esir almaya çalışmıştı. Yatmam ve uykuya dalmam arasında geçen zamanı bile hatırlayamıyorum. Gece bir okyanusta yunuslar, balıklar, deniz aslanları, binlerce deniz yıldızı ve aslında adlarını bile bilmediğim pek çok canlıyı bir arada gördüm. Benim amacım hani şu kayıp balık Nemo var ya onu bulmaktı. Nemo’yu çocukluğumdan beri çok severdim. Onu burada da bulabileceğimi biliyordum. Nemo’yu aslında hepsinin tanıdığından da emindim. İlk önce yunuslara sordum. Birkaç ay önce gördüklerini söylediler. Deniz aslanları ve balıklara da sorunca birkaç haftadır Nemo’yu görmediklerini söylediler. Bir minik deniz yıldızı bana gülümsedi. Nemo’yu birkaç gün önce ben gördüm fakat çok uzaklara gidiyorum beni tanıyanlara çok selam söyleyin diye seslendi bana. Bu minik kim miydi? Çok tatlı, kırmızı dört kollu ve Nemo’yu gördüğünü söyleyen sevimli bir deniz yıldızıydı. O kadar sevecen, dost canlısı bir deniz yıldızıydı ki ben onu ilk gördüğüm an sevmiştim. O kadar kalabalığın içinde tek başına bir kayanın üzerinde duruyordu. Ona neden bu kadar arkadaşının arasında tek başına olduğunu sordum. Bana biraz üzülmediği için yalnız kalmak istediğini söyledi. Neydi onu üzen bu olay merak etmişim. Bir minik deniz yıldızı da üzülür mü diye kendime soruyordum. Niye üzülmesin ki. Bir yengecin bir kolunu kısaçlarıyla çekip aldığını ve o nedenle dört kollu olduğunu söyledi. Canının ne kadar acıdığını tahmin ediyordum. Bunu sormak ve onu tekrar üzme istemedim. Genelde beş kolu olan deniz yıldızları herhangi bir kolunu kaybettiğinde vücudunda tekrar bu kolun yerine yenisi eklenebiliyor fakat bu kolun oluşumu biraz zaman alıyor. O nedenle bu minik, kırmızı deniz yıldızı üzgün olabileceğini tahmin ediyorum. Bana nedenin tam da tahmin ettiğim şey olduğunu anlatmaya başladı. Bu olay bir yengecin dikkatsiz bir davranışı yüzünden yaşanmıştı. Fakat biliyordu yeniden kolu oluşacaktı. Yine beş kola sahip olacaktı. Biraz üzgün ama gelecek için mutluydu. Çünkü buna benzeyen bir olayı annesi de yaşamış ve tekrar kollarının hepsini kullanabilmişti. Aslında üzülmeyen ve zaman zaman umutsuzluğa kapılmanın herkesin yaşayabileceği duygular olduğundan bahsetmişti. Bana bir su samurunun bir balık ısırtığıyla

açılan derisinden ve onun bu yarasının zamanla iyileşmesinden, bir balık arkadaşının da yüzgecinin bir yere çarpması sonucunda hasar gördüğünden ve zamanla bu yaranın kapanmasını anlattı. Biz de kendimizde güçlü olabilmeyi başaramadığımız zamanlarla karşılaşabiliyoruz. Herkes gibi çeşitli zorluklar yaşıyoruz. Minik deniz yıldızını çok ama çok sevmiştim. Biraz üzgündü fakat güçlüydü. Pozitif. Başkalarının da bunları yaşadığını ve değişimin hep olduğunu biliyordu. Omzumda bir dokunuş hissettim. Kimdi acaba? Ardından “Gümüş hadi uyan artık. Kalkma vakti!” diye annemin sesini duydum. Bu bir rüyaymış, uyandığımda yüzüm gerçekten okyanusa dalmış gibi ıslaktı. Ama uyanmak istemeyeceğim bir rüya. Benim gördüğüm bu rüya Nemo’yu arama yolculuğumla başlayan okyanusta o minik kırmızı dört kollu deniz yıldızına rastlayan güzel anılarla dolu tatlı bir anı.

Bazen biz çözüm yolları üretebilmeyi düşünüyor bazen de bununla baş edemeyeceğimize inanıyoruz. Önemli olan asla vazgeçmemek ve bunun için çalışmak. Minik deniz yıldızı karşılaştığı olayla, başkalarının da yaşadıklarını anlatarak bana bunu öğretti. Düşündüm ki minik bir yıldız bu kadar güçlü olabilmeyi başarabiliyorsa tabi ki bende yapabilirim. Şimdi biraz üzülüşümde ya da kötü durumla karşılaştığımda deniz yıldızını hatırlayacağım. Her yer karanlık bile olsa o minik kollardaki mucizeyi asla unutmayacağım.

Mina AYIK

6-C

BİR DENİZ CANLISI OLSAYDIM

Deniz canlıları birbirlerinden farklı özelliklere sahip olup bütün türleri de insanların dikkatini çekmektedir. Kimisi gücüyle, kimisi dayanıklı olmalarıyla, kimisi de görünüşüyle...Denizdeki tüm canlılar yaşamlarını devam ettirebilmek için beslenmeye ihtiyaç duyduklarından bazı büyük deniz canlıları küçük canlıları yiyebilmektedirler. Mesela köpek balıkları denizdeki küçük balıkları ve yine küçük canlıları yiyerek beslenirler. Bu nedenle de denizlerde küçük canlı olarak yaşamak oldukça güçtür.

Ben eğer bir deniz canlısı olsaydım; güçlü, dayanıklı, görünüşüyle dikkat çeken ve de insanlarla iletişimi iyi olan bir deniz canlısı olmayı tercih ederdim. Bu özelliklere sahip olan ve aklıma gelen ilk deniz canlısı yunuslar olduğundan ben bir yunus olmak isterdim. Yunuslar her ne kadar tatlı gibi görünseler de oldukça vahşi bir yapıya sahiptirler.

Şimdi sizlere küçük bir yunus olarak geçirdiğim bir günümü anlatmak istiyorum:

Bir yaz günü sabahında annem beni uyandırdı ve ben uyanır uyanmaz anneme:

-Anne, bugün kahvaltıda ne yiyeceğiz? diye sordum.

Yunuslar genelde balık ve mürekkep balığı yiyerek beslenirler. Annem de bana her sabah olduğu gibi balık yiyeceğimizi söyledi. Ben balık olarak en çok mürekkep balığını tercih ederim ama diğer küçük balıkları da yemeyi severim. Annemle birlikte kahvaltımızı yaptıktan sonra okuluma gitmek için hazırlandım.

Bu seneki sınıf öğretmenimizin adı Bay Yengeç olup bu öğretmenimizin birazcık sinirli bir yapısı vardı. Ben genelde dersleri çok iyi dinlemeye çalışırım. Babam disiplinli bir yunus olduğundan diğer deniz canlılarından korunmamız için her zaman güzel bir eğitim almamızı ister. Yengeç öğretmenimiz bugünkü derste bizlere nasıl daha kolay avlanabileceğimizi öğretti. Okul çıkışında arkadaşlarımla birlikte derste öğrendiğimiz bilgileri uygulamak için balıkların bol olduğu bir yere gittik. Biz yunuslar güvenli bir şekilde yaşamak için hep birlikte yüzeriz. Deniz turumuzda bir somon ve yanında bir de levrek balığı avladık ve hep beraber afiyetle yedik. Bu müthiş yemek ziyafetinden sonra eve dönüş vakti gelip çatmıştı, eve dönüş yolunda denizin derinliklerinde ilginç taşlara rastladım ve onları evdeki koleksiyonuma katmak için topladım.

Eve geldiğimde annemi çok telaşlı ve üzgün gördüm. Daha önce annemi hiç böyle görmemiştim. Çok korktum ve hemen anneme ne olduğunu sordum. Annem:

-Oğlum köpek balıkları ve birkaç dev denizanası babanı kaçırdı, dedi.

Bu haberi duyduğuma çok üzüldüm ve hemen harekete geçtim. Yanıma tüm yunus arkadaşlarımı ve birkaç tane de balina arkadaşımı çağırdım. Bu arkadaşlarım dışında birkaç

deniz canlısı da bana yardıma gelmişti. Hep beraber denizin dibinde babamı aramaya başladık. Ansızın kum ve taşlardan yapılmış bir kaleye rastladık. İlk olarak kale kapısının önünde duran iki köpek balığını etkisiz hale getirdik. Daha sonrasında babamı bulduk fakat büyük bir sorun vardı. Onun esir alındığı yerin önünde dev bir beyaz köpek balığı daha vardı. Balina arkadaşlarımdan birisi bu beyaz köpek balığını oyun yaparak oyaladı. Biz de o sırada babamın esir alındığı yerin kapısını açtık ve herkes kaleden kaçtı. Sonunda babamı kurtarmayı başarmıştık ve çok mutluyduk.

Eve döndüğümde annem, beni ve babamı birlikte görünce gözlerine inanamadı. Bu mutlu günün akşamı yemekte birkaç levrek ve palyaço balığı yedik. Yemek yerken anneme neler yaşadığımı tek tek anlattım. Bu olayın şerefine, benimle beraber mücadeleye katılan tüm balık arkadaşlarımla birlikte bir parti düzenledik. Bu olaydan dolayı annem ve babam benimle gurur duymuştu. Parti sona erdiğinde ise hepimiz çok yorulmuştuk ve günün sonunda hep beraber güzel bir uyku çektik.

Rüzgar ASAL

6-D

“KAHVE SOĞUMADAN ÖNCE”

Kitabın yazarı Toshikazu Kawaguchi, 3 Nisan 1971’de doğmuştur. Japonya’nın Osaka şehrinde dünyaya gelen yazar; yapımcılık, oyun yazarlığı ve yönetmenlik gibi görevler almıştır. Ünlenmesinde rol oynayan eserlerine Family Time, Couple, Sunset Song örnek verilebilir. Suginami Drama Festivali’nde Büyük Ödül kazanması “Kahve Soğumadan Önce” oyunu sayesinde olmuştur. Orijinalinde tiyatro oyunu olarak yazdığı “Kahve Soğumadan Önce” eseri, 2015 yılında romana uyarlanmıştır.

Kitap genel olarak *Funiculi Funicula* isminde bir kafede geçmektedir. Bir dergi yazısı ile kafedeki sandalyelerden birine oturarak zamanda yolculuk yapılabildiği efsanesi yayılır. İnsanların zamanda yolculuk tecrübeleri ve sosyal ilişkileri üzerinde duran kitapta temel olarak beş bölüm bulunur: Kafe ile ilgili bilgilendirme, Fumiko’nun hikâyesi, Kohtake’nin hikâyesi, Hirai’nin hikâyesi ve Kei’nin hikâyesi. Önemli karakterler: Kazu, Nagare, Kei, Hirai, Fumiko, Kohtake, Fusagi’ dir. Nagare kafenin sahibidir. Kazu onun kuzeni, Kei eşidir ve üçü birlikte kafede çalışmaktadırlar. Hirai ve Fusagi kafenin düzenli müşterisidir. Kohtake Fusagi’nin eşidir. Fumiko, sevgilisiyle kafede konuşmaya gittiğinde kafeyi keşfeder ve ilerleyen zamanlarda kafeyi ziyaret etmeye başlar. Zaman kavramı ele alındığında romanın kronolojik sırayla ilerlediği, geriye dönüş tekniği kullanıldığı söylenebilir. Geriye dönüş tekniğinin kullanılması romanın ilerleyişini aksatmadan zenginleştirmiştir. Olay örgüsü merak uyandırıcı, acele etmeden ancak akıcı bir şekilde aktarılmıştır. Romanın sürükleyici olmasını sağlamakla beraber ters köşelerle heyecan yüksek tutulmuştur.

Roman, sade ve akıcı bir dille yazılmıştır. Öyküleyici ve betimleyici anlatımdan yararlanılmıştır. Betimleme yaparken uzun cümleler ve süslü bir anlatım kullanılmamıştır. Fiziksel ve ruhsal betimlemeden faydalanılmıştır. Olaylar ve kişiler okuyucunun zihninde kolay canlanır. “Gözlerini adamdan alamamıştı. Bunun nedeni adamın sadece baştan ayağa sargılı olması değildi, adam aynı zamanda diğer herkesten daha iriydi. Önünde yürüyen bir kız öğrenci onun yanında minicik kalmıştı.” (sayfa 164) bir betimleme örneğidir. Mekân ve kişi tasvirleri romanda önemli bir yer tutmakla birlikte romanın akışında olumsuz bir etkiye sahip değildir. Diyalog ve monolog gibi anlatım tekniklerine başvurulmuştur. Örneğin:

“ ‘Kohtake!’ diye mırıldandı.

‘Evet. Benim.’ dedi Kohtake berrak bir sesle.

‘Burada ne yapıyorsun?’

‘Biraz zamanım vardı, gelip bir kahve içeyim dedim.’ ” (sayfa 38) diyalog,

“Uzun süredir sana karşı bu kadar korkunç davranmama rağmen bana nasıl da sevecen bakıyorsun. Bunca zaman beni beklemeye devam ederken duygularından güç aldın. Otelde birlikte çalışmamızı istedin. Asla pes etmedin. Ama ben...” (sayfa 148) monolog örneğidir.

Yazar; toplumsal baskı, gelecek kaygısı, anılar, sosyal statüler ve aile konularını ustaca kurgulamış ve oldukça etkileyici bir anlatımla okuyucunun keyifli zaman geçirmesini sağlamıştır. Küçük ve önemsiz görünen şeylerin bile bir yararı olabileceğinden bahsederken “Kahveyi soğumadan iç.” (s.196) cümlesi ile okuyucuya zaman ve tecrübeler konusunda ders vermiştir.

Melek UYSAL

10-B

KAYNAKÇA:

Kawaguchi, T. (2015). *Kahve Soğumadan Önce*. Şebnem Tansu (Çev.). İstanbul: Epsilon Yayınevi.

“FAUST” A ELEŞTİREL BİR BAKIŞ

Hepimizin aklına takılan sorularının olduğu ve bu sonu bitmeyen soruların başı olmayan cevaplara karıştığı anlar olmuştur. “Hayat nedir? Neden yaşıyorum? Ölüncü ne olacak? Ahiret var mı, nasıl bir yer? Tanrı kim?” Bu sorular yüzünden büyük bir anlam karmaşasının içinde kaybolduğumuzda, devam eden hayat bizi bir yerlere sürükler hep. Ancak kendinizi yalnızlaştırdıysanız ve sizi akışa çekecek bir güç kalmamışsa etrafınızda, o zaman size ne olacağını kimse bilemez.

Faust; dünyadan alabileceği bütün bilgileri almasına rağmen tatmin olmamış ve yalnızlaşmış bir bilim adamının bu bilinmezliğe çekilişini anlatır. Bu geri dönüşü zor yola giren bilim adamı, Dr. Faust, gerçekte de yaşamıştır. 16. yüzyıl Almanyası’nda yaşamış bu adamın şeytanla anlaşma yaparak ruhunu şeytana sattığı rivayet edilir. Dr. Faust bir gece bir anda dehşet verici bir halde ölü bulunur. Bu sebeple şeytanın onu öldürdüğü düşünülmüş ve bir mit olarak halkın iki dudağının arasında kalmıştır. Dr. Faust karakteri Goethe dışında pek çok yazar tarafından da farklı eserlerde ele alınmıştır. Örneğin Shakespeare ile aynı dönemde yaşamış Christopher Marlowe’un 1592 yılında yazdığı “Dr. Faustus” adlı eseri de aynı mite dayanmaktadır. Ancak iki yazar, aynı efsaneyi kullanarak farklı sonuçlar ve farklı olay örgüleri ortaya çıkarmışlardır.

Goethe’nin “Faust”unu diğerlerinden ayrı kılan ise karakterlerin Goethe’den izler taşıması ve neredeyse 60 yıllık bir süreçte tamamlanmış olmasıdır. Goethe’nin 18 yaşında kafasında şekillenmeye başlayan bu kitap yazarın ölümünden kısa bir süre önce 83 yaşındayken ölümünden kısa bir süre önce bitmiştir. Onun edindiği yaşamışlıklarla beraber ilerleyen bu 2 bölümlük (toplam 30 perde) uzun tiyatro metninde ortaya çıkan yeni sorgular, eseri diğerlerinden ayırmıştır.

Eserin üç bölümden oluşan giriş kısmı, bence eserin en önemli kısmıdır çünkü eseri üç farklı açıdan inceler: otobiyografik boyut, sanatsal boyutu ve metafizik boyutu. “İthaf” bölümü otobiyografik boyutu açıklar. Goethe’nin kitabı yazmaya başladığı zamanları ve gençliğini anlatır. “Tiyatroda Ön Gösteri” bölümü bir kumpanyadaki konuşmalarla bir ideal bir tiyatro eserinin nasıl olması gerektiğini sorgular. Eser, sanatın gücüne mi yoksa izleyicilerin beklentilerine mi uymalıdır? Bu tartışma, yazar ve tiyatro müdürü arasında gerçekleşir. “Gökte Ön Konuşma” bölümü ise Tanrı, melekler ve Mephisto (Şeytan) arasında geçen konuşmada insanın değerinin ve itaatinin sorgulandığı bölümdür. Tragedyanın asıl başlangıcı, bu 3 bölümün ardından gelir.

Tragedyanın başında Dr. Faust, karanlıklar içinde gotik bir odada tasvir edilir. Karakterin bilgiye açlığı, genç Goethe'nin yansımasıdır. Dr. Faust'un yaşamın özünü bulma arzusunun ardından yaşadığı umutsuzluk vurgulanır. Dr. Faust elini attığı zehir şişesinden onu uzaklaştıran Paskalya çanları ona anılarını çocukluğunu hatırlatır ve onu hayatta tutar. Ancak bu sorularına yanıt bulmak isteyen Dr. Faust, büyü işine girer, cevabı bulmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktır. Ruhunu Şeytan'a satması gerekse bile... Mephisto ona dünyadaki zevkleri tattırmak için söz verir ve karşılığında da Faust'un ruhunu satın alır. Dünyadaki zevkleri keşfetmek için çıktıkları yolculukta ise pek çok olay ve sorgu, bizi beklemektedir. Kötülük nedir? İyi kime denir? Aşk için her şeyden vazgeçilir mi?

Bir tiyatro metni olduğundan ve kendi dilinde de detaylı bir anlatım içerdiği için bu kitabı bitirmek biraz zaman ve iyi bir dikkat gerektirse de zorluklara rağmen yine de okunması gereken bir kitap olması gerektiğini düşünüyorum. Karakterin karşılaştığı bütün zorlukların 60 yıllık bir süreç içinde yazılmış olması da kitabı tekrar okumaya değer kılıyor. Çünkü her okuyuşumuzda farklı cevherler bulabileceğimiz nadir kitaplardan biridir Faust. Yaşadığı dönem olan Karanlık Çağ Avrupası'nın yanlışlarını eleştiren, skolastik düşünceye ve dini dayatmalara karşı çıkan bir kitaptır. Açıklamaya çalıştığı ağır konulara rağmen anlatımın açık ve anlaşılır olması ayrıca okuduğum yayının Avrupa kültürüne ait kavramlara pek çok açıklamalar yapmasının da okuyuşumu kolaylaştırdığını söylemek hiç yanlış olmaz. Faust, bütün bu özellikleri ile okuduğuma kesinlikle pişman olmadığım bir kitap benim için. Sorguladığı eylemler insan var oldukça güncelliğini koruyacağı için asla eskimeyecek ve Faust mitini en iyi haliyle taşıyacak bir kitap.

Derin HANOĞLU

10-C

KAYNAKÇA:

Teolojik felsefe. (2023, 16 eylül). Ruhunu şeytana şeytan bilge: faust [video]. Youtube'da. <https://www.youtube.com/watch?v=cam4zuydhzq>

Abc dostları. (2023, 25 ocak). Jw goethe - faust incelemesi [video]. Youtube'da. <https://www.youtube.com/watch?v=boh6coyrsek>

Esogü. (2021, 26 şubat). Bir modernite trajedisi: faust | bibliyofil b30 | dr. Üyesi müge selçuk [video]. Youtube'da. https://www.youtube.com/watch?v=rrkolc_l9aa

Faust. (2024, january). Doğu batı yayınları. <https://www.dogubati.com/faust>

“KOLERA GÜNLERİNDE AŞK” YORUMUM

Bir aşk, 53 yıl 7 ay 11 gün sürer mi?

“Kaçınılmaz bir şeydi: Acıbadem kokusu ona mutsuz aşkların yazgısını anımsatırdı hep.”
(sayfa 13).

“Kolera Günlerinde Aşk” Kolombiyalı yazar Gabriel García Márquez tarafından kaleme alınmıştır. 20. yüzyılın en büyük yazarlarından biri olarak görülen Márquez, Latin Amerika edebiyatını büyük ölçüde etkilemiştir. Ayrıca Latin Amerika’nın tarihine, kültürüne ve toplumsal sorunlarına dikkat çekmiştir. Márquez’in büyümlü gerçekçilik tarzı ile yazdığı bu eser Márquez’in ustalık eserlerinden biri olarak görülür.

Roman, 19 ve 20. yüzyıllar arasında süren yarım yüzyıllık engellerle dolu bir aşkı anlatıyor. Bu aşk Florentino Ariza ve Fermina Daza arasında şekilleniyor. Florentino, genç yaşta Fermina’ya aşık olur ancak Fermina dönemin toplumsal baskıları ve ailesinin ısrarları üzerine Dr. Juvenal Urbino ile evlenir. Florentino ise Fermina’ya olan aşkını devamlı olarak başkalarıyla görüşerek yaşamaya devam eder. Fermina Daza ve Florentino Ariza birbirlerinden ayrı geçirdikleri uzun yıllardan sonra yeniden bir araya gelirler ve bir yolculuğa çıkarlar. Bu yolculuk onlara aşklarını tekrar yaşamak için bir fırsat sağlar.

Kitabın birincil karakterleri:

Florentino Ariza; gençlik yıllarından itibaren başlayan, ölünceye dek süren Fermina’ya olan aşkının gölgesinde yaşar. Gençlikteki aşkı, geçen yıllar ile takıntıya dönüşür ve Florentino bunu gerçek aşk sanır. Yaşlandıkça aşkını daha gerçekçi bir şekilde yaşamaya başlar.

Fermina Daza, aşkın sadece romantik bir ilişki gerektirdiğini değil ayrıca toplumun dayattığı anlayışlara karşı çıkabilmesini ve karşılıklı güvenin de gerektirdiğini fark eder. Bunun üzerinde daha saygın biri olan Juvenal Urbino ile evlenir. Evliliği boyunca ise aradığı romantikliği bulamadığını fark eder.

Dr. Juvenal Urbino, Fermina Daza ile olan evliliği ile beraber aşkın romantik bir ilişki olduğundan çok yaşam tarzı olarak görür. Bu da onun Fermina Daza ile olan ilişkisine büyük ölçüde yansır.

“Doktor Urbino, içine kapanmış bir toplumun önyargılarının dışında olan iki özgür ve geçmişli olmayan iki insanın, yasak bir aşkın tehlikesini göze almalarını anlamakta güçlük çekiyordu.”
(sayfa 27)

“Kolera Günlerinde Aşk” aşkın zamanla nasıl daha da anlam kazandığına ve değerlendirildiğine değinir. Florentino Ariza’nın elli yılı aşkın bekleyişi ve bu süreçte kazandığı deneyimler

zamanın aşk üzerindeki etkisini gösterir. Bunun yanı sıra kitap aşkın yalnızca sevgiden ibaret olmadığını, bir tarafının da saplantı olduğunu ele alır. Florentino Ariza'nın Fermina Daza'ya olan aşkı öyle bir saplantı haline gelmiştir ki birbirlerinden ayrı düştükleri zaman boyunca Florentino Ariza başka kadınlarla birlikte olmasına rağmen hiçbir zaman Fermina Daza ile evlenme hayalinden vazgeçmemiştir. Fermina Daza'nın ailesinin baskısı üzerine Dr. Juvenal Urbino ile evlenmesi, aşkın toplumun sınıfsal yapılarında nasıl etkilendiğini de gösterir.

Romanın başında görülen kolera salgını hastalık olarak büyük bir tehdit olarak görülmektedir. Ancak Márquez büyülü gerçekçilik tarzı ile kolera salgınını aşkın varoluşsal metaforu olarak da işler.

Romanın anlatımı genel olarak sadedir fakat bazı kısımlarda şiirsel anlatıma başvurulmuştur. Bu sayede okuyucu üzerinde daha derin etkiler bırakmıştır. Romanda zaman ileri geri hareket eder, bu sayede aşklarının geçirdiği evrim çok net bir şekilde anlaşılır. Romanın geçtiği kasabanın kasvetli bir yer oluşu kolera salgının yayılmasına iyi bir uyum sağlar. Karakterin iç dünyasını anlamak için yazılan monologlar romanın üçüncü tekil şahıs ile yazıldığını gösterir. Yazar çevreyi, karakterleri ve duygularını çok detaylı bir şekilde betimler. Bu sayede karakterleri anlamak kolaylaşır.

“...Florentino Ariza'nın yanıtı, gecelerle birlikte, tam elli üç yıl, yedi ay, on bir günden beri hazır: ‘Bütün bir yaşam boyu.’ dedi.” (sayfa 442)

Zehra TEKİN

10-C

KAYNAKÇA:

Kolera Günlerinde Aşk, Gabriel García Márquez, Çevirmen; Şadan Karadeniz, Can Yayınları, Nisan 2021, 45. Basım

https://tr.wikipedia.org/wiki/Gabriel_Garc%C3%ADa_M%C3%A1rquez

https://tr.wikipedia.org/wiki/Kolera_G%C3%BCnlerinde_A%C5%9Fk

“DON KİŞOT” ELEŞTİRİSİ

Ömer Seyfettin, “Don Kişot”un tam metin olarak Türkçeye çevrilmemesini Türk edebiyatı için bir kayıp olarak görmüştür. “Yazık ki kitabın ikinci cildi çıkmadı. Tercüme yine yarım kaldı. Çünkü birinci cilt satılmamıştı.” demiştir. Ömer Seyfettin aynı zamanda “Eğer ‘Don Kişot’ un zihniyetinden, hayatı idrak tarzından bugün bir iz bulunmasaydı bu şaheserin yaşamasına imkân yoktu.” da demiştir. Bu cümleden yola çıkarsak yaklaşık dört yüz yirmi yıl önce yazılan bu eserin hala bizim topluluğumuzdan, insanlığımızdan izler taşıdığını ve bazı şeylerin değişmediğini söyleyebiliriz. Kitabın dönemin şartlarına rağmen son derece sade bir dille yazılması beni çok şaşırttı. Hiçbir süslü ifadeye yer verilmemişti. Bu da kitabın benim açımdan anlaşılabilirliğini, akıcılığını ve sürükleyiciliğini son derece artırdı. Zaman ve mekâna gelecek olursak ise zaman, roman genelinde kronolojik olarak ilerlemiştir. Mekân ise olaylara uygun olarak tasvir edilmiştir. Kitabın asıl konusundan biraz bahsedecek olursak ana karakterimiz yani Don Kişot soylu bir aileden gelmektedir ve çevresindeki insanlar çok fazla şövalye kitabı okuduğu için onların etkisine kapılarak bazı davranışlar sergilediğinden ötürü aklını kaybettiğini düşünmektedirler. Çünkü Don Kişot, Sanço ismindeki yaveriyle birlikte aslında olmayan olayları Don Kişot’tan ötürü farklı algılamakta ve bu yüzden birlikte bir sürü maceraya atılmaktadırlar.

Don Kişot genel olarak cesur, idealist, saygılı ve nazik kişilik özelliklerine sahiptir. Sanço ise realist, sadık, komik ve açgözlüdür.

Kitaptan bazı alıntılara değinilecek olursa bu cümlelere yer verilebilir:

“Kaç kişiyi öldürmüş olursa olsun bir şövalyenin adaletin karşısına çıkarıldığı nerede görülmüş?” (sayfa 38)

“Eğer bir adayı yönetmek istiyorsan önce onu savunmayı bilmelisin.”(sayfa 52)

“Elimde olsa ben de korurdum kendimi ama yapamadım. Gerçi bana sorarsanız beni bu hale getirenler etten kemikten insanlardı.”(sayfa 59)

Beliz ÇİÇEKLİYURT

10-A

KAYNAKÇA:

chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgclefindmkaj/https://www.tdk.gov.tr/wp-content/uploads/2020/12/Din%C3%A7er-Atay-_-%C3%96MER-SEYFETT%C4%B0N%E2%80%99E-G%C3%96RE-DON-K%C4%B0%C5%9EOT-_-10.pdf

<https://www.britannica.com/biography/Miguel-de-Cervantes>

https://books.google.com.tr/books?hl=tr&lr=&id=5pmaDwAAQBAJ&oi=fnd&pg=PT6&dq=don+ki%C5%9Fot&ots=wZePnTkLf8&sig=3pfGU2bl_Sg2_IEqMTC0_R7znsM&redir_esc=y#v=onepage&q=don%20ki%C5%9Fot&f=false

“YÜZYILLIK YALNIZLIK” ELEŞTİRİSİ

Bir ailenin büyüğü olması, üyelerinin aynı kaderleri yaşaması, toplumda hem öncü hem de izole olması mümkün müdür?

Nobel ödüllü yazar Gabriel García Márquez “Yüzyıllık Yalnızlık” adlı kitabını 1967 yılında Meksika’ya ilk geldiğı zamanlar yazmıştır. Kitapta kurgu olan Macondo kasabasına öncü olan ailenin yedi kuşağını anlatmaktadır. Romanda bu karmaşık ailenin sahip olduğı farklı aynı zamanda garip özellikler vardır ve bu ailenin ilk jenerasyondan itibaren çocukları ve torunlarının yaşadığı aşk, kader, savaş, siyasal olaylar, gelişimler ve yalnızlık anlatılır. Toplum kültürü ve zaman şartları sebebiyle karakterlerin isimlerinin birbirine çok hatta bazen aynı olması -baba ve oğul gibi- romanın akışını anlamayı zorlaştırırsa da bu karakterlerin sadece adları değil kaderleri de benzetmektedir.

Romanın başkarakteri olan Jose Arcadio Buendia, romanın geçtiğı Macondo kasabasını bir nehir kenarına kurar. Burada yaşayan halk nehrin karşısındaki ve etraflarını çevreleyen dağlar dışındaki dünyadan bihaberlerdir. Toplumun gelişimini oldukça önemseyen, hayalperest ve araştırmacı bir kişiliğe sahip olan Jose Arcadio kasabaya çingenelerin gelerek yeni teknolojik ürünleri tanıtmasıyla keşifçi kişiliğine daha da çok bürünür. Pusulanın vb. aletlerin gelmesi sonucunda bu aletleri geliştirerek reformlar yaparak hem halkın ekonomisini hem de öncü olduğı toplumunun itibarını yükseltmek istemektedir. Bu isteklerinin sonucu olarak kendini, evinin arka bahçesine kurduğı laboratuvar ve deney odasına kapatır. Kendini eşinden, çocuklarından izole ederek; zaman zaman ailecek sahip oldukları kaynakları harcayarak aile ilişkilerini zedelemeye başlar ve en sonunda kendini icatlarla çok yorarak delirir. Roman ailenin bu döneminden başlayarak ailedeki çocukların etraflarındaki durumlarla, kişilerle olan ilişkilerine odaklanır. Kitabı okurken karakterlerin etrafındaki her olgunun zihinlerinde nasıl bir hatıra olarak kaldığı da romanda oldukça geçen betimlemelerdir. “Hayal gücünün gazabından ve haftalarca uykusuzluktan harap düşmüş babalarının, buluşunu açıklarkenki saygın vakarı, çocukların gözlerinin önünden gitmedi bir daha.” (S.15) Bu olgular bireysel olarak benim de kendi bilinç altımın hatıra haznesi hakkında fikir edinmeme yol açtı.

“Yüzyıllık Yalnızlık” romanında bahsi geçen karakterler genellikle birbirinden farklı özelliklere, zıt ve gerçek dünyada bir araya gelmesi zor, sahipleridir. Albay, büyücü, dindar gibi normalde toplumu farklı kesimleri olan bireylerin aynı toplumda karmaşık bir şekilde yaşaması yazarın bu romana farklı olarak kattığı özelliklerden biridir. Özellikle kendi içinde benzer kişiliklere sahip olan ailede dış dünyaya karşı ve zamanla kendi içlerinde de bir farklılaşma olur. Ailenin çocukları bu farklılıkları hem ailenin gelişimi hem de toplumun gelişimi ile görürler.

Roman boyunca mekân değişimi uzun bir zamanın anlatılması sebebiyle oldukça değişkenlik gösterir. Mekân zaman zaman romana konu olan ailenin büyük malikanesi, zaman zaman kasaba meydanı, zaman zaman ailenin kaderinde ve romanın gelişiminde önemli olan ailenin ikiz çocuklarının evi, zaman zaman aile hakkında önemli ipuçları veren kasaba mezarlığıdır. Romandaki zaman olgusu ise mekâna biraz daha zıt olarak soyut ve karmaşıktır. Anlatımda kronolojik sıranın yanı sıra ileriye ve geriye dönüşler anı anlatımlarında oldukça kullanılmıştır. Romandaki zaman kavramının tema ve karakterlerle birleşmesi sonucu “büyülü gerçeklik” kavramı ortaya çıkar. Karnavalesk yapı da denen bu kavram romanda veya edebi yapıtta renkliliği, çeşitliliği ve fantastik öğeleri kapsar (Aşı, 2019). Bu yapı sonucu yapıtta zaman, mekânın karakterler ile birleştirerek anlaşılmasını zorlaştırır ve romanı üzerine derin düşünülmesi gereken bir boyuta sokar. “Yüzyıllık Yalnızlık” romanı da bu kavramın önemli örnekleri arasında değerlendirilir.

Uzun değerlendirilebilecek bu romanı yazarken yazar, olay anlatımında kısa ve öz cümlelerden faydalanmıştır. “Jose Arcadio Segundo kendine geldiği zaman, karanlıkta sırtüstü yatıyordu (sf. 342).” Olay anlatımları dışında psikolojik tasvir yapan yazar karakterlerin dış dünya ile ilişkisini ve kendi içlerinde yaşadıkları çatışmaları betimlemelerle anlatır. “Aureliano Segundo, kelebeklerin kanat çırpışından öyle tedirgin oldu ki, Meme neredeyse babasından hiçbir şey gizlememek için verdiği sözü tutacak, durumu ona anlatacaktı (sayfa 321).”

“Yüzyıllık Yalnızlık” romanı sonuna geldiğinizde birçok kişisel ders çıkarmanızı sağlayabilecek bir romandır. Benim bu romanın sonuna geldiğimde beni etkileyen ve üzerine kendi hayatımı dahil ederek düşündüğüm birkaç ders oldu. Bunlardan beni en çok etkileyen aile üyelerinin ve diğer karakterlerin kaderlerinin bir noktada yazılmış olması veya benzer olması ama özgür iradenin de çok önemli olduğu. Kişi, aynı romanda olduğu gibi, iterse özgür iradesi sayesinde hem kendi kaderini hem de toplumun değişimini sağlayabilir fakat bunu yapmak cesaretlilik ve erdemlik önemli bir faktördür.

Okurken zaman zaman sizi düşüncelere daldıracak, zaman zaman büyülu dünyasından tezat olarak önemli gerçekleri yüzünüze vuracak olan bu roman samimiliği ile size gerçek bir okuma zevki verecek.

Eylül ÇAR

10-D

KAYNAKÇA:

Aşı, H. (2019). Yüzyıllık Yalnızlık Romanında Karnavalesk Dünya. *International Journal of Languages' Education and Teaching*, 7(4), 195-211. <https://doi.org/10.29228/ijlet.24788>

Marouez, G.G. (1967). *Yüzyıllık yalnızlık* (63. Baskı). Can Sanat Yayınları

“EYLÜL” ROMANINA ELEŞTİREL BİR BAKIŞ

Mehmet Rauf tarafından yazılan “Eylül” adlı eser edebiyatımızda önemli bir yere sahiptir. Servetifünun Dönemi’nde yazılan eser ilk psikolojik roman olma özelliğini taşır. Kitap, karakterlerin iç dünyalarını derinlemesine ele almıştır. Ayrıca kitapta realizm ve romantizm akımlarının etkisi görülür. Eserde “Yasak Aşk” teması yoğun bir şekilde işlenir. Mehmet Rauf ise Servetifünun Dönemi’nin önemli yazarlarından biridir ve genellikle “Eylül” romanıyla tanınır. Eserlerinde ruhsal çözümlemeler ve psikolojik çatışmalar geniş yer tutar. Realizm ve romantizmin etkisinde kalmış yazarlardan biridir ve hikâye, roman, tiyatro gibi birçok edebi türde eser vermiştir. Bu yönleriyle Türk edebiyatında önemli bir konumdadır.

Suat: Kitabın ana karakteri ve Süreyya’nın karısıdır. Duygusal, narin ve içine kapanık bir kadındır. Kocasını ile arasındaki duygusal boşluktan dolayı yalnızlık hisseder ve yasak bir aşka kapılır.

Süreyya: Suat’ın kocasıdır. Çalışkan, iyi niyetli ve yardımsever bir karakterdir. Deniz tutkusu vardır. Suat’ın duygusal bunalımlarını anlamakta zorlanır.

Necip: Süreyya’nın kuzeni olan Necip, çevresi tarafından sevilen bir gençtir. Hızlı bir gençlik dönemi yaşamış, birçok kadınla kısa süreli birliktelikler yaşamasından dolayı kadınlara olan güvenini yitirmiştir. Çapkın bir genç olan Necip, Suat’a karşı engelleyemediği bir ilgi ve tutkulu bir aşk beslemeye başlar.

Hacer: Süreyya’nın kız kardeşidir. Kocasını sevmez bu yüzden evliliğini çok önemsemez.

Hanımefendi: Süreyya ile Hacer’in annesidir. Çok sabırlı ve şefkatli bir insandır. Kocasının ilgisizliklerine yıllarca sabretmiş ve sesini çıkarmamıştır.

Beyefendi: Süreyya ve Hacer’in babasıdır. Bencil bir kişidir. Her zaman kendi dediğinin olmasını ister ve diğer fikirleri önemsemez. Yardımsever bir insan değildir.

Kitabın konusu, Suat ile Süreyya’nın heyecandan ve ilgiden uzak, sıradan evliliğidir. Bu sırada Necip Suat’a ilgi duymaya başlar ve sonra bu aşk karşılıklı olur. Fakat her ikisi de bu yasak aşktan dolayı vicdan azabı hissetmeye başlar. Ayrıca, kitap Suat ile Necip arasındaki duygusal çatışmaları söz sanatlarının geniş yer tuttuğu sanatlı bir dille anlatır. Kitabın teması ise yasak aşk ve duygusal, ahlaki çatışmalardır. Bu temalar aslında günümüzde sıkça karşılaşılan boşanmalardaki sebepleri anlatır. Bu yönüyle kitabın günümüze ışık tuttuğu söylenebilir. Yazar, toplumsal sorunları gerçekçi bir bakış açısıyla irdeler.

Kitaptaki mekanlar Bakırköy’deki bağ evi, Boğaziçi’ndeki yalı ve denize açıldıkları teknedir. Bu mekanlar süslü ve ağır dille ayrıntılı olarak betimlenmiştir, mekân okuyucunun zihninde

canlanmıştır. Ayrıca Boğaziçi'ndeki yalıda Süreyya ile Suat'ın deniz sayesinde mutluluğa kavuşması ve Bakırköy'deki bağ evinde bunalımları mekân ve olay örgüsünün uygunluğunu gösterir. Hikâyede zaman kronolojik bir sıralama ile devam eder ve zaman zaman geriye dönüş tekniklerinden yararlanılır. Ayrıca roman Servetifünun Dönemi'nde yazıldığından dolayı olaylar ağır ağır gider ve ayrıntılı bir şekilde anlatılır. Sonbaharın hüznü ile aslında Suat ve Süreyya'nın ilişkilerinin bunalımlı alt yapısı içselleştirilmiştir. Olaylar bir zincirin halkaları gibi birbirini takip eder ve her olay bir sonraki olayı destekler. Yazar olay örgüsünü ustalıkla oluşturmuştur.

Kitaptaki çatışma genellikle Suat ile Necip arasındadır. Suat ile Necip tutkulu bir aşk yaşar fakat aşkları ile vicdanları arasında kalırlar ve duygusal bunalım yaşarlar. Ayrıca bu çatışma unsuru evrenselidir çünkü sadakat, ahlak gibi değerler her dönemde ve toplumda vardır.

"Aşk bazen yalan söyler ama vicdan asla susmaz. " (Victor Hugo) Bu söz kitabın özeti gibidir çünkü aşk ile ahlak değerlerinin çatışmasından bahseder.

Kitap, Servetifünun Dönemi'nde yazıldığı için ağır ve süslü bir dil kullanılmıştır. Arapça-Farsça betimlemeler ve tamlamalar bolca yer alır. Kitabın üslubundan dolayı anlatımın akıcılığı zarar görmüştür çünkü yabancı kelimeler oldukça fazla kullanılmıştır. Örneğin "Bütün kütle-i maniyayı zor ve cehtle yırtarak âdeta bir tehâlükle iniyor, kalbine kadar iniyordu." (sayfa 141) cümlesi bunu desteklemektedir. Ayrıca kitap genellikle İstanbul'un modern bölgelerinde geçtiği için kullanılan dil mekâna uygundur çünkü kırsal bölgelerde böyle ifadeler kullanılmaz. Bunlara ek olarak kahramanların kişilik özellikleri ile kullandıkları dil uyumludur. Mesela Necip romantik bir karakter olduğundan süslü bir dil kullanır.

"— Ha, dedi, o hususta (konuda) haklıyız...Necip soruyordu:

— Niçin efendim?" (s.190) Bu alıntıda olduğu gibi kitapta diyalog, monolog ve bilinç akışı teknikleri yoğun olarak kullanılmıştır. Kitap özgün, etkileyicidir ve psikolojik çözümlemelere dayalı anlatım tekniğiyle edebiyatımıza yenilik getirmiştir.

Ozan AKYILDIZ

10-D

KAYNAKÇA:

[https://www.sabah.com.tr/egitim/eylul-romani-karakterleri-eylul-romani-kahramanlarinin-isimleri-ozellikleri-ve-karakter-analizi-e1-](https://www.sabah.com.tr/egitim/eylul-romani-karakterleri-eylul-romani-kahramanlarinin-isimleri-ozellikleri-ve-karakter-analizi-e1-6536571#:~:text=Necip%3A%20S%C3%BCreyya'n%C4%B1n%20halas%C4%B1n%C4%B1n%20o%C4%9Fludur,Otuzlu%20ya%C5%9Flardad%C4%B1r.)

[6536571#:~:text=Necip%3A%20S%C3%BCreyya'n%C4%B1n%20halas%C4%B1n%C4%B1n%20o%C4%9Fludur,Otuzlu%20ya%C5%9Flardad%C4%B1r.](https://www.sabah.com.tr/egitim/eylul-romani-karakterleri-eylul-romani-kahramanlarinin-isimleri-ozellikleri-ve-karakter-analizi-e1-6536571#:~:text=Necip%3A%20S%C3%BCreyya'n%C4%B1n%20halas%C4%B1n%C4%B1n%20o%C4%9Fludur,Otuzlu%20ya%C5%9Flardad%C4%B1r.)

<https://dergipark.org.tr/tr/pub/yasader/issue/78367/1269748>

<https://boenstitu.com/blog/kitap-ozetleri/eylul>

“SAATLERİ AYARLAMA ENSTİTÜSÜ” ELEŞTİRİSİ

“Saatleri Ayarlama Enstitüsü” Ahmet Hamdi Tanpınar'ın iki önemli romanından biridir. Ahmet Hamdi Tanpınar bu romanında yanlış Batılılaşmayı ironik bir yaklaşımla eleştirmiştir.

Roman, Hayri İrdal'ın çetrefilli yaşamını ve saat tutkusunu anlatıyor. Bu saat tutkusunda doğum gününde dayısından gelen hediye ve ustası Muvakkit Nuri Efendi'nin yanında çalışması etkili olmuştur. Orta yaşlara gelince Halit Ayarcı'yla tanışan Hayri İrdal onunla birlikte Saatleri Ayarlama Enstitüsü'nü kurar. “Velinimetim” diye bahsettiği Halit Ayarcı kötü niyetli biridir. Halit Ayarcı, Hayri İrdal'ın karısını kandırır ve ondan bir çocukları olur. İsmi de Halide koyarlar. Yani Halit Ayarcı, Hayri İrdal'ın bütün saf duygularıyla oynamıştır.

Romanın diğer karakterleri; Abdüsselam Bey, Pakize, Emine, Ahmet, Seyit Lütfullah, Zarife, Doktor Ramiz, Aristidi Efendi, Cemal Bey, Selma Hanım, Nevzat Hanım, Sabriye Hanım ve Zehra'dır. Romandaki iki karakter oğlu Ahmet ve Muvakkit Nuri Efendi olumlu karakterlerdir.

Bu roman Türk Batılılaşma hareketinin yirminci yüzyılın ilk yarısında Türk halkının nasıl algıladığının ironik bir eleştirisidir. Bu Batılılaşma süreci, Türk toplumunun kültürünün her alanında görüldüğü gibi Batılılaşma saplantısı sebebiyle Saatleri Ayarlama Enstitüsü gibi içi boş, saçma bir kurum doğurmuştur. Bu kurum Türk toplumunun neden geri kaldığının bir göstergesi gibidir. Ahlakî olarak insanları kandırmakta ustalaşmış bireylerin bu kadar boş bir kurumu kurmalarının doğal olduğunu bu eser bize göstermektedir.

Ahmet Hamdi Tanpınar psikolojik romanlar yazan bir sanatçıdır. Bu eserinde de yine psikolojik tahliller yapmış, soyut kavramlar üzerinden karşılaştırmalar yapmıştır. Bütün eserlerinde olduğu gibi soyut kavramlar üzerinde durmuştur. Romanında modern anlatım tekniklerinden özellikle ironiye yer vermiştir. Saatleri Ayarlama Enstitüsü gibi içi boş bir kurumdan eseri boyunca ciddi bir kurummuş gibi bahsetmesi ironi örneğidir. Aynı zamanda psikolojik romanlarda çok fazla yer alan iç çözümleme tekniği bu eserde de çok fazla kullanılmıştır. Ayrıca geriye dönüş tekniğinden Hayri İrdal'ın çocukluğuna dönüşü ve tekrar içinde bulunulan zamana dönmesiyle yararlanılmıştır. Ayrıca neredeyse bütün romanlarda olan anlatma ve gösterme teknikleri de oldukça fazla kullanılmıştır. Özellikle bilinç akışı tekniğinin bu romanda zaman zaman kullanıldığını görüyoruz.

Ahmet Hamdi Tanpınar bu romanında anlatım olarak soyut kavramları anlatabilmek için benzetmeli ve mecazlı ifadeler kullanarak somutlaştırmalar yapmıştır. Psikolojik roman olması sebebiyle de betimlemeler yapmıştır. Dil olarak da Arapça ve Farsça kelimeleri fazlaca kullandığından dilinin de sade olduğunu söylemek zordur. Roman, alaycı unsurlar barındırırken aynı zamanda ciddi bir toplumsal yergiye barındırır.

Roman, olay örgüsü sebebiyle oldukça sürükleyici bir romandır. Ancak Arapça ve Farsça sözcükleri fazlaca kullanması, bağlaçlarla uzayan uzun cümleler kullanması, kapalı bir anlatıma sahip olması sebebiyle akıcılığı zaman zaman engellemiştir. Roman işlediği konu yönünden de etkileyici bir romandır.

Romanın temel çatışması Doğu-Batı çatışmasıdır. Türk toplumunun Batılılaşma saplantısının etkisiyle Saatleri Ayarlama Enstitüsü gibi içi boş bir kurumu ortaya çıkarması bu Doğu- Batı çatışmasının en büyük göstergesidir.

Bu roman günümüzde hâlâ geçerliliğini koruyan teması, etkileyici anlatımı, sürükleyiciliği, dönemini yansıtmaması gibi sebeplerle okunması gereken Türk edebiyatının başyapıtlarından bir tanesidir. Romanın içinden bir alıntıyla yazımızı bitirelim:

"Ayar saniyenin peşinde koşmaktır."

Doruk BOZOK

10-C

KISKANÇLIĞIN ROMANI “ZEHRA”

“Zehra” romanı, Nabizâde Nâzım tarafından yazılmış ve ilk kez 1894 yılında yayımlanmıştır. Roman üçüncü kişi anlatımla ve ilahi (hâkim) bakış açısıyla yazılmıştır. Romanda açık, anlaşılır ve sade bir dil kullanılmıştır. Ağır bir anlatımı yoktur. Ara sıra eski kelimelere rastlayabiliyoruz ama bu kelimeler romanı anlamaya engel olmuyor. Romanda öyküleyici ve betimleyici anlatım ağır basmaktadır, ruh tahlillerine de fazlaca yer verilmiştir. Nabizâde Nâzım, romanında betimlemelerini yaparken İstanbul’un güzelliklerini ve ne kadar muhteşem bir memlekete sahip olduğumuzu sıkça vurgulamıştır. Romanda doğa betimlemeleri, mekân betimlemeleri, duygusal betimlemeler, karakterlerin iç dünyası ve psikolojileriyle ilgili betimlemeler yapılmıştır. İstanbul’un kasvetli yüzünü, genişlik ve özgürlük anlayışını, şehirdeki toplumsal baskıları ve kısıtlamaları, şehir için duyulan özlem ve ayrılıklarını betimlerken İstanbul’un çeşitli özelliklerinden faydalanılmıştır. Ayrıca roman natüralizm etkisiyle yazılmıştır. Romandaki karakterlerin özellikleri: Zehra, doğduğundan beri ona yapışıp kalmış kıskançlık duygusuyla zor bir hayat geçiriyor. Şevket Bey, Zehra’nın babasıdır. Kızının bu halinden hiç memnun değil ve onun için bir çare bulmaya çalışıyor. Suphi, genç ve yakışıklı bir delikanlıdır. Şevket Bey’e göre Zehra’nın kurtuluş yolu Suphi’dir. Münire Hanım, Suphi’nin annesidir. Sırrı Cemal, Münire Hanım’ın Zehra ve Suphi’nin yanına yardımcı olarak getirdiği kadındır. Ürani, genç ve fazlasıyla güzel bir kadındır. Zehra ile aralarında bir anlaşma vardır. Muhsin, Suphi’nin yanında çalışan genç bir delikanlıdır. Nazikter, Zehra’nın yanında çalışan yaşlı, kaba, cahil ve patavatsız bir kadındır. Habibe Molla, aynı Ürani gibi Zehra ile aralarında anlaşma olan bir kadındır. Kitabın kısa bir özetinden bahsedecek olursam: En büyük kusuru kıskançlık olan Zehra hem kendisine hem de çevresine zor bir hayat yaşatmaktadır. Bir gün karşısına Suphi adında genç bir delikanlı çıkar ve bu iki genç birbirlerine tutulurlar. Zehra’nın babası Şevket Bey, eğer kızı evlenirse bu olumsuz duyguları kontrol etmeyi becerebileceğini düşünür ve Suphi’yi evlilik konusunda ikna etmek ister. Zaten sırlıslıkla âşık olan Suphi, Zehra ile evlenir. Evlilikleri çok güzel bir şekilde ilerlerken bir gün Münire Hanım Sırrı Cemal adında bir kadını eve yardımcı olarak getirir. Zehra, kendisini ve güzelliğini sürekli Sırrı Cemal ile karşılaştırmaya başlar. Sırrı Cemal eve geldiğinden beri Zehra gereksiz yere kocasına karşı fazlasıyla kıskançlık gösterir. Bu durum Suphi’nin canını sıkmaya başlar ve aslında hiçbir şey hissetmediği Sırrı Cemal’e karşı bir şeyler hissetmeye başlar. Zehra’nın korktuğu başına gelmişti. Artık Zehra’nın içinde sadece kıskançlık değil; nefret, kin, intikam duygularına da bürünür. Sonrasında Zehra’nın yaptığı intikam planları herkes için felaketlere, umutsuzluklara, mutsuzluklara, pişmanlıklara ve en çok da acıya sebep verir.

Nehir BİRGÜL

10-B

ISSIZ ADA

Yaz tatilinde Yunanistan'a tatile giden Melisa, Buse ve Sıla yüzmek ve güneşlenmek için günübirlik tekne turuna gitmeye karar verirler. Tekne turu için limana gidip bir tekne seçip binerler. Tekne kaptanı, kızları çok güzel ve ıssız bir adaya götürür. Onları çok güzel bir kumsala bırakarak üç saat sonra onları gelip alacağını söyler.

Kızlar, incecik beyaz kumların olduğu bu muhteşem kumsalı çok beğenirler. Deniz de o kadar berrak ve temizdir ki bu kumsal geldikleri için ne kadar şanslı olduklarını düşünürler. Bir süre berrak sularda yüzdükten sonra güneşlenirler. Daha sonra plajın arkasındaki ağaçlık alanı keşfetmek isterler.

Kızlar, ormanın güzelliği karşısında büyülenip ormanın derinlerine doğru ilerlerler. Bir süre sonra saatin dolduğunu ve dönmeleri gerektiğinin farkına varıp dönüş yoluna geçerler. Fakat o sırada bardaktan boşanırcasına bir yağmur başlar. Göz gözü görmeyen yağmurda ilerlemeye çalışan kızlar, geldikleri yolu kaybederler. Daha fazla ilerleyemeyeceklerini anlayan kızlar, sığınacak bir yer aramaya başlar. Bu sırada Melisa bir bataklığa denk gelir. Sonra bataklık Melisa'yı içeri doğru çekmeye başlar, bunu fark eden Buse ve Sıla, Melisa'ya yardım etmeye çalışırlar. Uzun uğraşlar sonucunda Melisa'yı bataklıktan kurtarmayı başarırlar. Kızlar bu sırada bir ağaç kovuğu bularak oraya sığınıp yağmurun dinmesini beklerler. İki üç saat sonrasında yağmur sona erer. Güneşin açmasını dört gözle bekleyen kızlar, hemen yola koyulurlar.

Uzun uğraşlar sonucu kaptanın onları bıraktığı kumsalı bulan kızlar, kaptanın onlar verdiği üç saatin çoktan geçtiğini anlar ve kaptanın onları almadan gittiğini fark ederler. Buse, her pazar günü turist teknelerinin bu adaya uğradığından bahseder. Pazar gününe kadar bu adada mahsur kaldıklarını anlayan kızlar çok endişelenirler. Karınları da çok acıkan kızlar, yemek ve su bulmak için adayı keşfetmeye karar verirler. Su ve yemekten bahsedince Sıla'nın aklına içine hazır yiyecek koyduğu torbası gelir ancak o poşeti şimdiye kadar görmediğini hatırlayan Sıla teknede bıraktığını anlar. Kızlar neredeyse bütün adayı dolaştıktan sonra tek buldukları şey, birkaç elma ağacı ve bir deredir. Kızlar, yaklaşık on beş tane elma toplayıp baraka kurmayı planladıkları alana götürürler. Daha sonra kızlar dereye gidip su içerler. Gece olduğunda adadan gelen seslerden çok korkan kızlar birbirlerine sokularak yorgunluktan uykuyu dalarlar. Sabah olduğunda ağaçların arasında gelen seslere uyanan kızlar çok korkarlar. Bu seslerin yırtıcı hayvanlardan geldiğini düşünen kızlar, panik ile saklanacak yer ararken ağaçların arasından kaptanı ve arkadaşlarını gördüler. Korkuları sevince dönen kızlar kaptana doğru koşmaya başlarlar. Kaptan ve arkadaşları onları alarak tekneye götürür. Tekneye varan kızlar, hemen su içer ve yemek yemeye başlarlar. Kaptan onları limana geri götürünce kızlar bir taksiye binip otellerine geri dönerler.

Hiç unutamayacakları iki gün geçiren ve başlarına gelenleri arkadaşlarına anlatmak için sabırsızlanan kızlar daha dikkatli olmaları gerektiği konusunda birbirlerini uyarırlar.

Ela CERRAHOĞLU

7-B

BİR KÜÇÜK VOLEYBOL OLAYI

Gökçe, İzmir ve Cemre uyandıklarında kendilerini bir adada buldular. Buraya nasıl geldiklerine dair hiçbir fikirleri yoktu. İzmir hemen telefonunu kontrol etti. Telefonuna çok fazla mesaj gelmişti. Ama dikkatini son gelen mesaj çekmişti. Son mesajda “Bu adadan kurtulabilmeniz için üç saatiniz var.” yazıyordu. Cemre hemen telefonu alıp mesajın kimden geldiğine baktı. Ama tabii ki de bilinmeyen numaraydı. Gökçe etrafa baktı. Ada çok büyük değildi. Ardından telefona bir mesaj daha geldi. Mesajda “Bir oyun oynayacağız. Eğer oyunu kazanırsanız adadan kurtulabilirsiniz ama kaybederseniz ömrünüzün sonuna dek burada kalırsınız.” yazıyordu. Kızlar birbirine baktı ve bir mesaj daha geldi. “Kabul ediyor musunuz?” İzmir hemen kabul yazdı ve bir mesaj daha geldi.

Mesajda “Oyuna buradan başlayacaksınız. Birazdan gelecek mesajdaki nesnenin ne olduğunu ve nerede olduğunu bulacaksınız ve bulduğunuz nesnenin altında bir zarf olacak o zarfta diğer ipucunuz olacak bu şekilde devam edeceksiniz ama unutmayın sadece üç saatiniz var.” yazıyordu. Gökçe “Eee, bu çok kolay ve eğlenceli bir şey gibi duruyor ama neden üç saatimiz var bu kadar uzun sürecek ne olabilir ki?” dedi. Cemre “Bilmiyorum ama bu biraz tehlikeli geliyor üç saatte kaçmamız gerekiyor demek ki sonuncu eşya epey zor bir şey olacak.” dedi. İzmir de onlar onayladı ve telefona baktı. Mesaj gelmişti. Mesajda “Dört ayağı var ama yürüyemez. Nedir?” yazıyordu. Gökçe heyecanla bağırdı. “MASA!” etrafa baktılar biraz yürüdükten sonra bir tane masa buldular. Masanın altında zarf vardı. Açıp ikinci bilmeceye geçtiler. Zarfta “Beni açarsan içimi görürsün ama kapalıyken hiçbir şey göremezsin. Neyim ben?” yazıyordu. Cemre çekingен bir tavırla “Sandık mı?” dedi. Biraz bakındıktan sonra bir sandık buldular ve içini açtılar. Sandığın içinde bir zarf daha vardı. Zarfı açtılar ve zarfta “Sonsuz sayıda dişim var ama hiç ağzım yok. Ben neyim?” yazıyordu. İzmir düşündü ve buldu. Annesiyle bu konuyu geçen akşam konuşmuştu. Cevap, kıyma makinesiydi. Ama kıyma makinesinin orada ne işi olduğunu anlamadı. Birkaç adım ileri gidince kıyma makinesini buldu ve zarfı aldı. Zarfta “Beni kesmek kolaydır ama kırmak zordur. Ben neyim?” yazıyordu. Gökçe çok rahat bir tavırla “Kâğıt.” dedi. Ama ortalıkta kâğıt yoktu. Ama İzmir aydınlandı ve “Kâğıt neyden yapılır?” dedi. Cemre ve Gökçe aynı anda “ağaç” dediler ve ağaçlara doğru koştular. Ağaçların arasından kâğıdı bulup altına baktılar. Bir zarf daha vardı zarfı açtılar ve içinde “Suyun üstünde yaşamım var ama karada işim yok. Beni harekete geçirebilirsin ama tek başıma hareket etmem. Ben neyim?” yazıyordu. Ama altında bir şey daha yazıyordu. “Son 20 dakikanız.” Kızlar buna inanamadılar çünkü üç saat bu kadar hızlı geçmiş olamazdı. Ama İzmir saate baktı gerçekten de geçmişti. O sırada Cemre cevabı söyledi. Cevap, tekneydi. Suyun yakınlarından dolaşıp tekne aradılar ama bulduklarına inanamadılar. Tekne yoktu ama teknenin parçaları vardı yani 20 dakikada bir tekne yapacaklardı. Hemen başladılar birazcık yaptıktan sonra telefona mesaj geldi. “Son 10 dakika.” Kızlar biraz da olsa stresse girdiler.

Sakin kalmaya çalıştılar ve epey iyi bir tekne yaptılar. Telefona bir mesaj daha geldi. “Son 1 dakika.” Ama bir sorun vardı nereye gideceklerini bilmiyorlardı. Ama süre çok az olduğu için hemen tekneye bindiler. Teknede iki tane kürek vardı. Cemre ve Gökçe hemen kürekleri çekmeye başladılar. O sırada İzmir de harita gibi bir şey var mı, diye bakıyordu. En sonunda harita bulup işaretli yere gittiler. İşaretli yer yaşadıkları şehrin kıyısıydı. Hemen evlere gittiler çünkü ertesi gün okul vardı.

Hâlâ yaşadıklarına anlam veremiyorlardı. Ertesi gün oldu ve okula gittiler. Cemre’nin masasında toplanıp dün yaşadıklarını konuştular. Kızlar tam konuşurken sınıf arkadaşları olan Yağız, Boran, Deniz yanlarına geldi. Bu üç erkek sınıflarının en yaramazlarıydı. Boran konuşmaya başladı ve “Eee dünkü ada maceranız nasıldı?” diye sordu. Kızlar birbirlerine baktılar çünkü ada maceralarını kimseye anlatmamışlardı nasıl bilebilirdiler ki?.. Kızlar bunu düşünürken Yağız “Nerden bildiğimizi sorguluyorsunuz sanırım ama dün adaya gitmeden önceyi hatırlamıyorsunuz.” dedi. Gerçekten de kızlar dün adaya nasıl geldiklerini hatırlamıyorlardı gözlerini açtıklarında ordaydılar. Deniz hemen açıklama yaptı. “Dün bizi voleybol oynamamıza izin vermeyince biz de küçük bir şaka yapalım dedik.” Deniz’in bu açıklamasından sonra İzmir hatırladı. Dün oyunlarını bozdukları için izin vermemişlerdi. Sonra Boran, İzmir’in kulağına “Ödeşeceğiz.” demişti. Ama kızlar bunu pek kafaya takmamışlardı. Ama sonra kızlar dışarıda dolaşırken onları bayıltıp adaya götürmüşlerdi. Kızlar çok kızmıştı. Erkekler kendilerince hep beraber oyun oynayabilmek için şaka yapmışlardı. Erkekler yaptıkları şaka için özür dilemişlerdi. O günden sonra erkekler ne zaman oynamak isterlerse kızlar da izin vermişlerdi.

Işıl BALKAN

7-C

MAVİ MİRA

Merhaba benim adım Mira. Yaklaşık 400 milyon yıl önce yaşayan yani dinazorlar çağında atalarımın soyundan geliyorum. Ben bir balığım. İnsanların en çok korktuğu balık. Güçlü çenem, kemikten değil de esnek kıkırdaktan oluşan iskeletim ile gezegende yaşayan en mükemmel yırtıcılardan biriyim. Ben mavi köpek balığıyım.

Bugün okyanus dibindeki uykumdan biraz geç uyandım. Dün yorucu bir gündü. Sabah olduğunu zannetmeyin benim için geceleri sabah oluyor. Akşam saatleri hızlandığım, gezdiğim, beslendiğim saatler. Sabahları ise uyumayı tercih ediyorum. Karnım aç uyandığım için biraz beslenmeliyim. Dün kalamar yemiştım ama bugün leşler önüme çıktığı için onlarla beslenebilirim.

Arkadaşlarımla yüzmek için uzun bir zaman harcayacağım. Geçen gün beni gemilerine çıkaran bilim insanları sırtıma bir cihaz taktı. Duyduğuma göre bir günde ne kadar mesafe yüzeceğimi ölçeceklermiş. Çok daha fazla yüzerek onlara gösteriş yapmayı planlıyorum bugün. Arkadaşlarım ile konuşup şakalaşarak çok daha eğlenceli geçecek. Belki mürekkep balıkları da bize katılır. Umarım dalgıç görmeyiz. Bize uzaylıymışız gibi bakıyorlar çok da korkuyorlar. Arada daha da korkutmak için biraz daha hızlı yüzüyorum, hemen kaçıyorlar.

Bugün avcılar bizi avlamaya gelmez dilerim. Sayımız sürekli azalıyor bir sürü tanıdığım artık yok özellikle yaşlı olanlar. Sırf bunun için haftada iki gün gidebileceğimiz kendini savunma kursu açıldı. Ona yazıldım. Avcılardan nasıl kaçıp korunabiliriz onu öğretiyor Bay Cam. Göz kursum yarın. Bu yüzden bugün geçen hafta öğrendiklerimizi de deneyeceğiz arkadaşlarımla.

İnsanların kirletmek için elinden geleni yaptığı masmavi sularımda benim için biraz korkunç, biraz eğlenceli ve bol yüzmeli bir gün olacak. Katılmak isterseniz her zaman beklerim.

Mira İSHAK

6-B

HAYALLERİM, İTALYA VE BEN

2011 yılında İzmir’ de dünyaya geldim. Çocukluk yıllarımı dünyada en çok sevdiğim şehir olan İzmir’de geçirdim. Erken yaşlardan itibaren çizime, yaratıcı tasarımlara ve dekorasyona ilgim vardı. Sanırım büyük babamın mimar olmasının bunda etkisi çok büyük. Büyük babam ne zaman yeni bir projeye başlasa evde heyecanlı çalışmalar başlar, yeni projenin yapımında kullanılacak malzemeler seçilir, dekorasyonda kullanılacak malzemeleri büyük babamla birlikte seçer, alışverişleri birlikte yapardık. O zamandan beri tek hayalim İtalya’da çok başarılı ve ünlü bir mimar olmaktı.

20 yıl önce, 14 yaşımdayken şu anki hayatımın temellerini attığımı farkında bile değildim. Nereden bilebilirdim ki hayatımın dönüm noktasının 2025 yılında girdiğim LGS olacağını? Avrupa’daki yaşlılarımızın aksine tam da gençliğe ilk adım attığımız yıllarda tek derdimiz arkadaşlarımız, sosyal aktivitelerimiz olması gerekirken biz Türk çocuklarının üzerine koca bir gelecek kaygısı yüklenmişti. İyi bir üniversitede okumak için iyi bir lise kazanılmalıydık. Bunun için çok çalıştım, çok gayret ettim. Sonuçta emeklerimin karşılığını aldım ve kazandığım lise sayesinde çok istediğim üniversitenin mimarlık bölümünden mezun oldum.

Daha sonra 20 yaşımda İtalya’ya yerleştim ve İtalya’da hem yüksek lisansımı yaptım hem de çocukluğumdan beri hayalim olan mimarlık mesleğini yürüttüm. 22 yaşımda İtalya’da yaptığım alışveriş merkezinin tasarımı, mimarî camiada büyük yankı uyandırdı. Böylelikle 24 yaşımda İtalya’da kendi mimari ofisimi açtım ve o günden beri kendi ofisimde bağımsız projeler yürütüyorum. İtalya’nın birçok yerinde ses getiren kamu binaları, oteller, meydanlar tasarladım.

İtalya mimarlık dünyasında zengin bir mirasa sahip çok büyüleyici bir ülke. Rönesans mimarlığının öncüsü Leonardo da Vinci ve Michelangelo gibi dünyaca ünlü mimarlara ev sahipliği yapmış bir ülkede mimarlık yaptığım için çok mutluyum. Sıcak iklimi, sıcakkanlı insanları, Türk mutfağına yakın harika lezzetleri, muhteşem sahilleri ile İtalya’da yaşamak benim için Türkiye’de yaşamaktan farksız.

Geleceğe dair en büyük hayalim ise burada edindiğim deneyimler ve öğrendiklerim ışığında kendi cennet ülkeme hizmet etmek ve kendi ülkemde de ses getirecek, kalıcı eserler bırakmaktır.

Vera BAYÖLKEN

8-B

YUNUS

Eğer bir deniz canlısı olmak istersem yunus olmak isterdim. Çünkü yunuslar sakin, huzurlu, mutlu ve sabırlı hayvanlardır. Yunuslar bence en güzel deniz canlılarından biridir. Yunusu seçme nedenim ise her yere sıçramayı yüzmeyi vb. şeyleri yapmayı hayal ettiğim için yunus oldum. Şimdi size yunus olarak geçirdiğim bir günümü anlatacağım.

Şu anda adını bilmediğim bir denizdeyim. Ama karaya çok uzak değilim. Şimdi size denizde yeni tanıştığım arkadaşlarımı söyleyeceğim. Ahtapot İsmail, kendisini çok severim. En sevdiğim arkadaşım. Bana hiç kötü davranmaz. Ben hata yapınca bana sinirlenmez. Balina Mahmut, bize birazcık kaba davranıyor ama çok iyi kalpli biri, çok yardımsever. Denizyıldızı Ayşe, çok neşeli ve komik biri. Yüzündeki tebessüm hiç düşmez. Hamsi Alper, çok kıpır kıpır birisi çok enerjik ve hiç yorulmaz. Son olarak Yengeç Cemil, biraz utangaç ama cesur biri. Kendisi çok zeki biri. Arkadaşlarım bu kadar, olabildiğince kısa zamanda daha fazla arkadaş edinmek istiyorum. O sırada ben acıktığım için restorana gittim. Hem de en sevdiğim arkadaşım Ahtapot İsmail ile. Yemekte mantı vardı. O kadar güzeldi ki anlatamam. Hayatımda bu kadar güzel bir mantı yememiştim. Ayrıca Ahtapot İsmail bu seferlik benden olsun diyerek hesabı ödedi. Bu yüzden kendisine sevgim daha da çok arttı. Sonrasında gece geç saatlere kadar yeni tanıştığım arkadaşlarımla oynayıp çok eğlendik. Oynadığımız oyunlardan bazıları şunlar: saklambaç, körebe, seksek, futbol, ebelemece, voleybol, su topu... Günün sonunda hepimiz çok yorulmuştuk. Hepimiz evlerimize dağılıp güzel mi güzel bir uyku çektik.

Bir günde yaşadığım şeyler, hayatımda çok önemli bir yere sahip olmuştu. En güzel günümdü diyebilirim. Birden fazla yeni arkadaş edinmişim derken “şıp” diye uyandım. Hepsinin rüya olduğunu öğrenince birazcık üzüldüm. Ama güzel bir gün geçirmiştim ve mutlu olmuşum.

Yalın AKYILDIZ

6-A

İLK ÇAĞ'A MÜKEMMEL YOLCULUĞUM

Gözlerimi açtığımda bir kapsülün içindeydim. Hayır hayır, bu normal bir kapsül değildi. Ben bir zaman makinesi kapsülündeydim. Ayıldıktan sonra kapsülü incelemeye başladım. Etrafta ne olduğunu anlayamadığım bir sürü düğme vardı ama bir nokta dikkatimi çekmişti. Ayağa kalktım ve ileri doğru yürüdüm. Gözlerime inanamadım! İlk Çağ yazıyordu. Gözlerimi ovuşturdum ama doğru okumuştum. Ne yapacağımı düşünürken sarsıldım ve kapsülün kapısı açıldı. Öyle bir gürültü çıkmıştı ki etraftaki ilk insanlar ellerinde sopalarıyla bana doğru koşuyorlardı. Çok korktuğum için ben de elime bir sopa almıştım. Bu davranışım, onları daha çok kızdırmış olacak ki içlerinden birisi garip sesler çıkararak bağırmaya başlamıştı. Ben normal normal konuşarak kendimi ifade etmeye çalışıyordum ama ne işe yarar? Dediğimi anlamadıkları için suratıma bakıyorlardı. Taa ki arkadan normal bir insan çıkana kadar. Ben kız görüncü sevinip Türkçe konuşarak derdimi anlatmaya başladım. Ne var ki kızın verdiği cevabı duyana kadar:

-Aniaseong!

Eyvah! Kız Koreli çıkmıştı. Benim İngilizcem de yoktu. Ne yapacağım diye düşünüyordum ki kız bir anda Korece bir şeyler söylemeye başlamıştı. Ben de olmayan İngilizcemle cevap vermişim:

-I don't know English.

Kız gülmeye başlamıştı ve ben onun İngilizce bilmediğini anlamış oldum böylece. Biz nasıl anlaşacağımızı kafalarımızda kurarken ilk insanlar bağırışmaya başlamışlardı. Arkamı döndüğümde çok büyük bir hayvanın geldiğini gördüm ve bu hayvan benim korkulu rüyamdı. Bu hayvan bir gorildi. Kızın elinden tuttuğum gibi onu bir mağaraya soktum. Kız bana başıyla teşekkür ettikten sonra taşları ovuşturarak ateş yakmaya çalıştık. Arkamızdaki ilk insanlar bizi görüp çok şaşırmışlardı ancak sonra onlar da bizi taklit etmeye başladılar. .Evet, sanırım İlk Çağ'da ateşi biz bulmuştuk. Kızın tarih bilgisi varmış ki onun yüzünde de bir gülümseme belirdi. İlk insanlar hala çok şaşkınlardı fakat ateş onları mutlu etmişti. Bunu ateşin karşısında attıkları kahkahalardan ve sevinç çığlıklarından anladım. Ben boş boş otururken kız yanıma gelip duvarları işaret etti. Duvarlar insanların çizdiği resimlerle doluydu. Ben hatıra olsun diye duvara bir taşla ismimi yazdım. Ardından taşı kıza verdim ve böylece adının Nina olduğunu öğrendim. Biz Nina ile gülüşürken arkadan bir elin bana dokunduğunu hissettim. Arkamı döndüğümde çığlık atmıştım. Bu onu daha da korkutmuş olmalı ki kafama sopayla vurmuştu. Uyandığımda Nina ile başka bir mağaradaydık. Nina yeni bir ateş yakmış, yaprak alıp onu ısıtmış ve kafama koymuştu. Nina'ya teşekkür ettim ve tam bir şey söylemeye karar vermişim ki annemin: "Dilek! Hadi kızım, okul var bugün." dediğini duydum.

Of, bu annem de beni hep olmadık zamanlarda uyandırır! Bu gördüğüm rüya, hayatımdaki en güzel rüyaydı. Keşke gerçek olsaydı.

Defne KILIÇ

5-C

GİZEMLİ YOLCULUK

İple çektiğimiz o gün nihayet gelmişti. Ben ve ikizim Öykü, tüm sene derslerimizi aksatmadan çalışmış, sportif faaliyetlere katılmış, evde üstümüze düşen görevleri yerine getirmiştik. Bu çabamızı gören canım ailem de bize bir sürpriz yapmıştı. Öykü ile dış görünüşümüz dışında ilgi alanlarımız da çok benzer. İkimizin de en büyük merakı Mısır Piramitleri olunca bu sürprize çok sevindik. Nitekim ailemiz bizim için piramitleri gezeceğimiz bir tur ayarlamıştı. Mısır'a yolculuğumuz başladı. Yolculuk boyunca piramitlerle ilgili yazıların olduğu dergileri karıştırıp sohbet ettik. İkimiz de çok heyecanlıydık.

Alanda bizi rehberimiz karşıladı. Rehberimizin ismi Aden'miş. Annem anlamını sordu, cennet bahçesi demekmiş. Rehberimiz ile Gize'yi gezmeye başladık. Aden abla, bize Mısır Piramitlerini anlattı. Mısır Piramitleri yaklaşık 4500 yıl önce yapılmış ve yapımı 85 yıl sürmüş. En ünlü Mısır Piramitleri Gize'de yer alıyormuş. Biz ağızımız açık anlatılanları dinliyorduk. Heyecanımız, merakımız gittikçe artıyordu. Aden ablayı soru yağmuruna tutuyorduk. Bu kadar taş, o dönemin imkânlarıyla nasıl taşınmıştı, piramitler nasıl ve neden inşa edilmişti? O ana ışınlanıp bir piramidin inşasını izlemeyi çok isterdik. Aden abla sağ olsun sabırla cevaplıyordu tüm sorularımızı. Serbest zamanda Öykü ile birlikte Keops Piramidi'ni gezmeye başladık. Öykü girilmesi yasak tüneldeydi. Onu uyarmak için koşarak yanına gittim. O panikle yaslandığım blok yerinden oynadı ve bir odaya açıldı. Odanın ortasında örtüyle gizlenmiş bir şey vardı. Örtüyü yavaşça sıyırdık ve karşımıza bir makine çıktı. Makineyi incelerken dokunduğumuz bir düğme bizi birden Mısır Piramitlerinin inşa edildiği döneme götürdü. Bu bir zaman makinesiydi ve biz tam da olmak istediğimiz yerdeydik. Hava çok sıcaktı, dışarıda telaşlı bir kalabalık durmadan çalışıyordu. Taşlar kızaklarla, halatlarla taşınıyordu. Bir fabrika gibi çalışıyordu işçiler. Kimi taşlara şekil veriyor kimi dev bir heykeli kan ter içinde kumda ilerletmeye çalışıyordu. Tüm sorularımızın cevabı karşımızda duruyordu. Etrafta dolaşmaya başladık. Taşlara, bloklara dokunduk. Bizden bir iz kalsın istedik. Piramitler aslında birer anıt mezardı. Bu kusursuz yapılar karşısında hayran kalmıştık ve bu büyü anın bitmesini hiç istemiyorduk.

Bir süre sonra anneler geldi aklımıza. Panikle bizi aradıklarını düşündük. Peki ama nasıl geri dönecektik? Hemen zaman makinesinin bulunduğu odaya gittik. Bizi geri döndürecek düğme buralarda olmalıydı. Biz makineyi kurcalarken ne olduğunu anlamadan kendimizi annelerin yanında bulduk. Biraz kızdılar tabii. Dolaşırken yolumuzu kaybettiğimizi söyledik. Gerçi doğruyu söylesek de kimse bize inanmayacaktı.

Mısır Piramitleri, insanlığın en büyük eserlerinden biriydi. Bu eserin inşasına tanıklık etmek, insanoğlunun gücünü ve azmini görmek harikaydı.

Elis YILDIRIM

5-C

DENİZDE OLSAYDIM

Bir deniz canlısı olsaydım yunus olmak isterdim. Nehir yunuslarından olmak isterdim çünkü onların renkleri gri değil pembe. Böylece bir farkım olurdu. İlk olarak yunusların çıkardığı sesler hoşuma gidiyor. “Kikirt kıkırt” gibi sesler çıkarıyorlar. Ailecek yaşamaları da çok güzel çünkü ben tek başıma olmayı sevmem. Oynayıp zaman geçirebileceğim annem ve babam, arkadaşlarım olmalı. Şunu fark ettim ki yunuslar bir av değil yani ben köpek balıklarından korkarım ve genelde çoğu deniz canlısı onların avı oluyor ama neyse ki yunuslar değil. Bu yüzden denizde rahatlıkla yüzebilirim. Ayrıca yunusların hareket kabiliyeti de oldukça iyi. Sanırım en sevdiğim özellikleri sıçrayarak değişik şekillerde hareketler ile gösteri yapmaları. Bence tek kötü yanları ara sıra nefes almak için yüzeye çıkmaları. Bu yüzden eğlenceleri hep bölünüyor ama şöyle bir şey var ki izlediğim belgesellerde nehir yunusları balık yemek için karaya zıplıyorlar. Çok eğlenceli olmalı. Balıkları kovalamak için fazla bir çaba harcamıyorlar. Bazen de köpek balıkları ve yüzeydeki kuşlarla iş birliği yapıyorlar. Eğer normal gri yunuslardan olsaydım da pek bir şey fark etmezdi aslında ama denizde izleyip keşfedecek daha çok şey olurdu. Dediğim gibi yunuslar genelde av değildir ve bu yüzden rahatlıkla gezebilirim. Kocaman denizde her yeri keşfedebilirim. Belki balıklarla arkadaş da olurum çünkü çoğu balığın yunusları birer tehdit olarak gördüğünü sanmıyorum. Eğer korkutucu görünen veya avcılığıyla ün salmış bir balık olsaydım hiç arkadaşım olmazdı. Bu yüzden de yunus olmak isterdim.

Yunus olarak bir gün geçirseydim yapacağım ilk iş sabah sporu olarak yüzeyde taklalar atmak, denizin içinde daire çizmek gibi enerjik şeyler olurdu. Tabii bu sabah sporu beni aç olmadığımında bile acıktırırdı. Bu yüzden güzel bir kahvaltı için ava çıkardım. Çok da eğlenceli olurdu. Ailemle birlikte ava çıktığımda bir yandan da bağlarımız güçlenirdi. Av sonrasında önce yediklerimi hazmederdim çünkü annem demişti ki: “Yemek yedikten hemen sonra çok hareketli bir şey yapılırsa kalp krizi geçirilebilirmiş.” O yüzden en az kırk beş dakika boyunca kendimizi çok yoracak şeyler yapmamamız gerekiyormuş. Yediklerimi hazmettikten sonra ailemle biraz vakit geçirirdim. Birlikte okyanusun gizemli derinliklerine doğru yolculuk yapardık Bunların hepsi okul olmayan günlerde tabii. Eğer okul varsa sabah erken kalkar, kahvaltıda yosunlu sandviç yer, sonra annem ve babamla okula kadar yüzerdim. Eğer onların da bir işi yani bir mesleği varsa büyük ihtimalle okula arkadaşlarımla giderdim. Derslerde ne kullanırdım bilmiyorum. Düşünecek olursak kâğıt kullanamazsınız çünkü suda ıslanır ve eriyip gider. Kurşun kalem de kullanamazsınız çünkü kurşun kalem de ıslanınca yazmaz. Aynı şekilde tükenmez kalem de yazmaz. O zaman ne kullanacağım? Eğer kâğıt kullanmıyorlarsa bu demektir ki yazılı bir ödev de veremezler. Derste kitap da çözemezler. Ama ne kullanıyorlar? Belki de konuşarak ders işliyorlardır. Teneffüslerde arkadaşlarımla engelli parkur varsa onu yapardım. Yoksa parkta kendim parkur kurardım. Okul bitince önce ödevlerimi yapardım eğer varsa tabii. Ödevlerimi yapınca biraz dışarı çıkıp oyun oynardım. Dışarıda kimse yoksa evde

işlere yardım ederdim. Televizyon izleyemem çünkü elektronik eşyalar suda bozulur. Akşam yemeği için aileme sofrayı hazırlamakta yardım ederdim. Genelde izlediğim animasyonlarda balıklar yosun lazanyası yediği için ben de yosun lazanyası yedim. Yemekten sonra sofrayı toplar, sonra da ailecek masaya oturup kâğıttan kartları olmayan kutu oyunları oynardım. Aslında suyun kaldırma kuvvetinden dolayı hiçbir şey yerinde durmazdı ama bu kadar gerçekçilik fazla olur sanırım. Bu yüzden bu kadar gerçekçi olamayacağım. Neyse, bir yandan sohbet eder, çay saatinde atıştırmalık yiyerek, çay içerek kutu oyunumu oynardım. Sonra da yatağıma yatıp uyurdum ve günüm bitmiş olurdu. Bence çok güzel olurdu ama her şeyin planladığım gibi olacağını sanmıyorum. Yine de güzel bir gün olurdu diye düşünüyorum.

Alya ÇAVUŞOĞLU

6-E

SEVİMLİ DENİZANASI

Ben bir denizanasıyım. İlk olarak sabah kalktım, su yüzeyinin ısınmasından güneşin doğduğunu anladım. Daha sonra ablamı uyandırdım.

Annemler güne daha erken başlamamı söylüyor. Ben uyandığımda annem ve babam kahvaltısını yapmış oluyor. Sanırım cidden geç kalkıyorum. Eve vardığımda ise kahvaltımı yaptım ve okulumun düzenlediği folklor gösterisine katıldım. Heyecandan kollarım parladığı için herkesin gözü bendeydi. İnanın çok gerilmiştim. Dönünce oyun konsolunun başına geçtim. Birkaç saat sonra sıkıldım. Önce resim çizdim daha sonrasında da annem ödevlerimi yapmamı söylediği için ödevlerimi tamamladım. Haftaya gerçekleşecek olan okul korosunun gösterisi için şarkı sözlerini ezberledim. Akşam yemeği saati gelince aile fertlerinin hepsi besin arayışına geri döndü. Herkes besin bulunca toplu bir şekilde sofraya oturduk ve yemeklerimizi yedik.

Sonrasında en iyi arkadaşım ile oyun oynadım. Kendisi ile çok eğlendim. Birlikte seksek oynadık ve kendi kurduğumuz “hırsız-polis” adlı oyunu oynadık. Arkadaşım uykusunun geldiğini söyledi ben de onunla vedalaştım. Benim de uyumam gerekiyordu. Yatağımın üstünde duran, yeni aldığım kitabımı okudum ve oyuncağım “Bay Aburcuk” a sarılarak uykuya daldım. Bu benim sıradan bir günümün sonuydu.

Işıl DOĞAN

6-E

ÜÇ KİŞİ BİR ADA

Sıradan bir hafta sonuymuş. Her zamanki gibi Deniz, Seda ve Ayça buluşmuşlar fakat bu sefer Ayça elinde bir kitap ile çıkagelmiş. Üçü de bir banka oturup kitabı okumaya başlayacaklarmış ki kitaptan ışıklar yükselmeye başlamış. Kitaptan çıkan ışıklar bir anda üçünü de içine çekmiş ve çevrede kimsenin olmadığı ıssız bir adaya düşmüşler.

Adanın ve kendilerinin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikirleri bile yokmuş. Öylece yürümeye başlamışlar, kendilerini sanki boşluğa düşmüş gibi hissediyorlarmış. Bir süre sonra bir tabela belirmiş fakat üstü baya tozluymuş, tam üstünü su ile temizleyeceklermiş ki yanlarında hiçbir şeyleri olmadığını hatırlamışlar. Bir umutla yollarına devam etmişler. Tek istedikleri şey ise su ve yiyecek bulmakmış. Yaklaşık iki saat yürüdükten sonra susuzluktan halsiz düşmüşler ve biraz dinlenmeye karar vermişler. Bu sırada tepeden büyüleyici ve sıra dışı bir kız inmeye başlamış. Çocuklar susuzluğu ve açlığı unutmuş öylece kıza bakakalmışlar. Kız gitgide yaklaşmaya başlamış ve sonunda yanlarına gelmiş. Çocuklara burada ne aradıklarını sormuş. İlk önce cevap alamasa da sonra çocuklar teker teker yaşadıklarını anlatmaya başlamış. Kız, bu yaşananların olağanüstü bir durum olduğunu söylemiş ama çocuklar zaten bunu biliyormuş. Kız çocuklara yemek ve su verip adadan nasıl kurtulacaklarını anlatmaya başlamış.

Adanın sonunda bir kütüphane varmış, o kütüphaneye gece olmadan ulaşmaları ve adaya gelmelerini sağlayan kitabın aynısını bulmaları gerekmiş. O kitabı açtıktan sonra her biri evlerinde bulacakmış kendilerini. Çocuklar yemeklerini bitirdikten sonra tam yola koyulacaklarmış ki kız, çocukların her birine birer sırt çantası vermiş. Sırt çantasının içinde fener, pil, fazladan su ve yemek varmış.

Çocuklar, kız ile vedalaşıp yola koyulmuşlar. Tam olarak bir buçuk saatleri varmış. Yolda giderken akıllarına ailelerinin onları çok merak etmiş olacağı gelmiş. Birlikte olduklarını ve kamp yaptıklarını söylemeye karar vermişler. Acaba inanırlar mı veya kızarlar mı diye düşünürken kütüphane görünmüş. Çocuklar son hızla koşmaya başlamışlar. Kütüphaneden içeri girmişler ve kitap tam karşılarında duruyormuş. Yan yana oturup kitabı okuyacaklarmış ki kendilerini evlerinde bulmuşlar.

Ailelerine ne söyleyeceklerini, bu sürede nerede olduklarını nasıl açıklayacaklarını düşünürken adaya gitmeden önceki tarih ve saatte olduklarını fark etmişler. Böylece ortada hiçbir sorun kalmadan yaşamlarına devam etmişler.

Zeynep Nida ATIŞ

7-A

ISSIZ SOKAKLAR VE BEN

Her zamanki gibi sokaklar sessiz, ay parlak, insanlar evlerinde mutluydu. Bense adeta solmuş bir çiçek, yolumu bilmeden yürüyordum bu ıssızlığın içinde. Bugün adeta hayatımın en kötü günüydü. Hayatta pek yüzümün güldüğü söylenemezdi ancak bugün kara bahtım daha da kararmıştı sanki. Artık hem işsiz hem de beş parasız sokakta kalmıştım. İşsiz kaldığımı öğrenen eşim eşyalarını topladığı an kapıyı çarpıp gitmişti. Halbuki ben istese canımı bile verirdim ona. Kırımı ödeyemeyince ev sahibi beni kapı dışarı etmişti. Sanki bir insan değil de objeymişim gibi konuşmuştu benimle.

Sokağa çıktığım gibi nereye gittiğimi bile bilmeden yürümeye başlamıştım. Güneş daha batmamıştı o aralar. Ama benim güneşim, eşim gittiğinden beri yoktu zaten. Bembeyaz vadide ayazda kalmış ne yapacağını bile bilemeyen, yapayalnız biri gibiydim. İşte o andan beri hala yürüyorum. Güneş yerini Ay'a bıraktı, ben hala yürüyorum. Issız bir sokaktan daha geçiyorum işte. Kapıların önünde oturan tatlı teyzeler gülümsüyor bana. Karşılık veriyorum ama bir bilseler içimde ne fırtınalar kopuyor. Zaten hiçbir zaman eşimden başkasına içtenlikle gülmemiş ve her an zarar görebilecek narin bir çiçekmiş gibi davranmamıştım. Amelia'ya o kadar aşkıttım ki bakışlarımla bile onu incitmek istemezdim.

İleride ışıkları bu saate kadar hala kapanmamış bir restoran görüyorum. Artık yorgunluğumu hissetmeye başlamış ve susamıştım. Dükkâna daha da yaklaşıncı içeride oturan bir çift olduğunu görüyorum. Birbirlerine bakarak gülüyorlar. Bu içten kahkahalar bana hiç aklımdan çıkmadığı gibi tekrar onu hatırlatıyor. Sanki onlara baktığımı hissetmişler gibi camdan dışarı bakıyorlar. Ben de bu sırada restorana giriyorum. Bir sandalyeye oturup boşluğa bakarak düşünmeye başlıyorum her şeyi. Garson yanıma geliyor, bana bir şeyler sormaya başlıyor ama boşa. Ben onu duymuyorum bile en sonunda elini omzuma koyup iyi olup olmadığımı soruyor. Nasıl bakıyorsam artık, bakışlarımdan ne diyeceğimi anlamışçasına kafasını sallıyor. Beni tekrar düşüncelerimle yalnız bırakıp o da gidiyor. Tıpkı herkesin bu zamana kadar bana yaptığı gibi...

Beyza UZUNKAVAK

9-C

HAYALİ BİLE GÜZEL

...Sonunda olmak istediğim yerdeydim, her anlamda. Paris'teydim. Buraya sonunda taşınabilmişim. Ailem mutluydu, huzurluydu. Annem sonunda amansız hastalığı yenmişti. İstedğim okuldan mezun olmuşum, hem de derece ile. Sonunda istediğim mesleği icra edebiliyordum. Her şeyden önemlisi, sevdiğim insan yanımdaydı.

O, ruh eşim, her şeyim...Onun için tüm bu şeylerden vazgeçebilirdim. Elbette o bir gün benim eşim olacaktı. Bir kız ve bir erkek çocuğumuz olacaktı. Ömrümüzün sonuna kadar beraber olacaktık. Telefonumu çıkardım ve sevgilimi aradım. Ona akşam yemeğinden sonra bir kafeye gidip gidemeyeceğimizi sordum. Onayladı. Bir aylık maaşımı yatırdığım televizyonu açtım ve onu beklerken film izlemeye başladım...

...Arabadaydık. Navigasyon gideceğimiz kafeye 127 metre gösteriyordu. Arabayı park etmeye birkaç dakika harcadıktan sonra arabadan indik ve kafeye doğru yürümeye başladık. Tam bu sırada kafenin ve çevresinin ne kadar güzel görüldüğünü fark ettim. Gökyüzü açık maviydi, yıldızlar sanki biri onları dizmiş gibi düzenli ve parlaktı. Kafenin karşısındaki binanın mimarisi ise fevkaladeydi. Umarım bir gün bunun gibi bir evde yaşayabilirdik, sevdiğim insan ve ben...Masalar beyazdı, yerler ise gri asfalt. Dükkânın üstündeki tente ile mükemmel bir uyum oluşturuyorlardı. Masalarda oturan müşteriler ise çok eğleniyor gibiydiler. Birazdan biz de aynı anları yaşayacaktık. Yürümeye devam ederken onun elini tutmak için uzandım. Kafeye girip ön taraftaki bir masaya oturduk. Böylece bu güzel şehir manzarasının tadını çıkarabilecektik. Garsonu beklerken sevdiğim kadın gününü anlatmaya başladı. Hemen ellerimi çeneme yasladım ve hipnoz olmuş gibi onu izlemeye başladım. Günlük olayları anlatırken bile çok güzeldi. Yaklaşık 5 dakika sonra garson gelip ne sipariş etmek istediğimi sordu. Garsona bir kahve istediğimi söyledikten sonra ona baktım ve cevabını bekledim. Fakat garson onu dinlemeden başını sallayıp gitti. Neydi bu şimdi? Benim sevdiğim insanın siparişini nasıl almazdı? Yerimden fırlayıp "Hey!" diye bağırdım. Sanırım garsonun kötü gününe denk gelmiş olacağım ki bir anda kavgaya tutuştuk. Yaklaşık 15 dakika sonra polis merkezindeydik. İfade vermek için sıra bekliyordum. Sevgilim de karşı sandalyede oturuyordu. Annem geldi ve polislere bunu yapamayacaklarını söyledi. Polisler "Niye?" sorusunu yöneltemeden annem ağzıma hızlıca bir şeyler tıktı ve bana zorla su içirdi. "Polis bey, benim oğlum şizofreni hastası. Ne yaptığını bilmiyor, lütfen onu affedin." İşte tam o anda ilaçlar etkisini göstermeye başlamış olacak ki sevdiğim insan bir anda sandalyeden kayboldu. Yine ilaçlarımı almamıştım, sırf sevdiğim insanı görebilmek için. Onunla sadece bu şekilde iletişim kurabiliyordum. Bir hayaldi o. Olsun, hayali bile güzeldi.

İpek METİN

9-C

“KİRALIK KONAK” KİTAP ELEŞTİRİSİ

“Kiralık Konak”, Yakup Kadri Karaosmanoğlu tarafından Osmanlı Türkçesi kullanılarak kaleme alınan, 1922 yılında yayımlanan bir romandır. Kiralık Konak, Yakup Kadri Karaosmanoğlu’nun en tanınan eserlerindendir. Yakup Kadri, Türk edebiyatında realizm akımının temsilcilerindendir.

“Kiralık Konak”, Batılılaşmayı konu alan ilk romanlardan biridir. Roman, hâkim bakış açısı kullanılarak ve üçüncü tekil kişi ağzından yazılmıştır. Kitapta bulunan eski Türkçe ve Osmanlıca sözcüklerin günümüz Türkçesindeki anlamları yanında verilmiştir, bu nedenle kitapta sade bir dil kullanılmıştır. Mekân-dil uyumu vardır roman eski dönemde geçtiği için o dönemin dili kullanılmıştır. Kitaptaki kahramanların konuşmaları ve kişilikleri birbiri ile uyumludur. Yazar eserine kendi fikirlerini ve yorumlarını katmadan tarafsız bir şekilde kaleme almıştır. Kişiler ve olaylar psikolojileri de dahil olmak üzere ayrıntılı bir şekilde betimlenmiş ve okuyucunun zihninde canlandıracağı şekilde tasvir edilmiştir.

Romanda, II. Meşrutiyet Dönemi ile başlayan Batılılaşma ve bu sürecin toplum üzerindeki etkileri konu alınmıştır. Kuşaklar arası çatışma, gerilim ve kültürel değişim vurgulanmıştır. Batılılaşmanın toplumsal çatışmaları, kültürel değişimleri ve kimlik çatışmalarını beraberinde getirdiği anlatılmıştır. Yaşanan değişimlerin toplumda nasıl yer edindiğine değinilmiş ve kuşaklar arası ahlak çatışması da romanda dede-torun ve dede-damat örnekleriyle anlatılmıştır. Romandaki karakterlerin her biri ayrı bir dünya görüşünü ve yaşam tarzını temsil eder. Örneğin Naim Efendi, kültürel ve eski değerleri temsil ederken damadı Servet Bey Batılılara düşkün ve onlara yaşam biçimi konusunda özenen kişileri temsil eder. Naim Efendi’nin torunu Seniha Hanım ise bu iki farklı görüşün arasında kalıp Batı’nın eğlence şekline imrenir. Servet Bey, Türklükten ve Türk kültüründen nefret ederken Hakkı Celis’in vatani ve milleti için yaptıkları ve yaşadıkları kitapta ayrıntılarıyla anlatılmıştır. Romanda karşılıksız aşk Hakkı Celis’in Seniha Hanım’a olan karşılıksız sevgisi ile anlatılmıştır. Seniha Hanım ile Faik Bey’in ilişkisi ise hayal kırıklığını ve Batılılaşmanın getirdiği yüzeyselliği anlatır. Romanda geçen Naim Efendi’nin konağı, geçmiş değerleri temsil ederken damadı Servet Bey’in konağın içini Batılı mobilya ve eşyalarla değiştirme ve süsleme çabası eski ile yeninin uyumsuzluğunu temsil eder.

Servet Bey ve Naim Efendi'nin hiç anlaşamaması sonucunda Servet Bey'in ailesiyle bir apartman dairesine taşınması eski değerlerin zamanla yerini Batılılaşma ile gelen yeni düzene bırakmasına bir örnek olup eski ve yeninin uyumsuzluğunun ve bir arada olamayacağının göstergesidir. Son olarak kitap oldukça sürükleyici ve akıcıydı. Karakterler arasındaki diyaloglar da bu akıcılığı destekliyor ve daha heyecanlı kılıyordu.

Işık YENİEL

9-C

“CESUR YENİ DÜNYA” KİTAP ELEŞTİRİSİ

Ben bazı kitapların bir zamanı olduğuna inanıyorum. Onları okumanın da yaşamının da bir zamanı var. O zamanı aştığınızda artık size bir anlam ifade etmezler, edemezler. Çünkü çağın gerisinde kalmış durumdadırlar ve o günün koşullarını yansıtamazlar. Fakat bazı eserler vardır ki üzerlerinden ne kadar zaman geçerse geçsin eskimez ve anlamlarını yitirmezler. Yazıldıkları dönemin zincirlerinden kurtulur, adeta zamansız olurlar. Benim için bu tür zamansız eserlerin en iyi örneklerinden biri “Cesur Yeni Dünya”dır.

İngiliz yazar Aldous Huxley’nin 1932 yılında kaleme aldığı “Cesur Yeni Dünya”, distopik bir eserdir. Bu kitap Birinci Dünya Savaşı sonrası ve İkinci Dünya Savaşı öncesi yani büyük yeniliklere alt yapı oluşturacak değişikliklerin kendini göstermeye başladığı dönemde yazılmış bir eser olarak ayrı bir önem arz etmektedir.

Huxley bu kitapta Amerikan otomobil devi Henry Ford’u adeta “ilah” olarak görmüştür. Mesela “Tanrı Aşkına!” demek yerine “Ford Aşkına!” gibi ifadeler kullanmıştır. Milat olarak Henry Ford’un T-modeli otomobilini ürettiği yılı seçmiştir. Yazar, milat sistemini kullanmak yerine tarihi bir olayı kendine kilometre taşı edinmiştir. Çünkü taşıma bandı, uzmanlaşmış emek gibi yenilikçi tekniklerle kurulan seri üretim metodunun ilk ürünü bu otomobildir.

Bu kitapta tüm dünyayı kapsayan bir Dünya Devleti var ve olaylar bu devletin merkezi olan Yeni Londra’da, bir Kuluçka ve Şartlandırma Merkezinde başlar. Yalnız buradaki taşıma bantlarında üretilen şey otomobiller değil, bebeklerdir. Üstelik bu bebekler de modellere ayrılarak geliştirilmektedirler. En gelişmişten, en az gelişmişe doğru Alfa, Beta, Gama, Delta ve Epsilon adında insan türleri vardır. Bu insanlar “Bokanovski İşlemi” adı verilen bir yöntemle klonlanmışlar ve sonra doğal gelişimlerini sürdürmeye devam etmişlerdir. Yani gelecekteki bu “mükemmel” toplum, daha doğuştan başlayan sınıf farklılıklarıyla ayakta tutulmaktadır ve geçmişten farklı olarak biyolojik mühendislik ve şartlandırma üzerine kurulmuştur.

Standartlaştırılmış iki milyar insan sadece on bin soyadını taşıyor. Önceden belirlenmiş rollerini yerine getirmek için kuluçkadan çıkıyorlar ve çocukluktan itibaren edilgen itaat, aşırı tüketim, rastgele cinsel birliktelikler gibi Yeni Dünya’nın erdemleri öğretiliyor onlara. Hatta “Hipnopedya Yöntemi” ile uykularında bile hep bunlar telkin ediliyor. Bu eğitimlerle bireylerin sorgulama ve düşünme yetilerini köreltip manipülasyona açık hale getiriyorlar bir bakıma. Ayrıca Dünya Devleti’nin vatandaşlarına ücretsiz dağıtılan ve “Soma” adı verilen haplar var. Bu hapların temel amacı kimyasal olarak sizi anında mutlu etmek, yani geleceğin bu ülkesinde mutluluk garanti ve nerdeyse zorunlu.

Bu kitapta yönetici otoriteler kitleleri kontrol etmek için acı ve şiddet kullanmıyorlar. Tam aksine onlara sonsuz bir eğlence akışı ve tüketim çılgınlığı sağlayarak, onları ilaçlar ve teknolojik

oyuncaklarla manipüle ederek ve mutlu ederek toplu bir uyum yaratmaya çalışıyorlar. Huxley burada çok masum görünen, mutluluk gibi bir amacın bile yoldan çıkabileceği konusunda uyarmış bizi aslında.

Kitabın dili akıcı, anlaşılır ve oldukça açıklayıcıydı. Bol bol diyaloglarla anlatım zenginleştirilmişti. Karakterlerin iç dünyası ve iç çatışmaları da monologlar aracılığıyla kusursuz bir biçimde aktarılmıştı ki bu da bence kitabın en etkileyici yönlerinden biriydi. Karakterlerin hareket ve tutumları kişilik özelliklerine uygundu. Sonuç olarak bu kitabı zamanın sınırlarını aşmış ve evrensel bir okuyucu kitlesine ulaşmış, derin felsefi kavramları sorgulatan bir distopya örneği olarak değerlendirebiliriz.

Işıl ARSLAN

9-C

KAYNAKÇA:

<https://www.dusunuyorumdergisi.com/kitap-incelemesi-cesur-yeni-dunya/>

<https://utopicass.blogspot.com/>

https://tr.wikipedia.org/wiki/Henry_Ford

https://tr.wikipedia.org/wiki/Cesur_Yeni_D%C3%BCnya

<https://en.wikipedia.org/wiki/Dystopia>

“SİMYACI” KİTAP ELEŞTİRİSİ

Portekizcesi “O Alquimista” olan simyacı Brezilyalı yazar Paulo Coelho tarafından Portekizce olarak yazılmıştır. Paulo Coelho bu eseri 1988 yılında yazmış, aynı yıl yayımlamıştır. İlk defa 1996 yılında Özdemir Ince tarafından Türkçeye çevrilen bu eser Türkçenin de içinde bulunduğu 80 farklı dile çevrilerek yaşayan herhangi bir yazar tarafından en çok çevrilen kitap olarak Guinness Dünya Rekoru'nu kırmıştır.

Bence Simyacı, asıl İspanya’da çoban olarak yaşayan Santiago’nun rüya görmesiyle başlar. Çoğu insan bu rüyayı görmezden gelirken o önem verir. Bu aslında daha kitabın başında bize verilen bir ipucudur. Kitapta daha sonra da çokça bahsedilen bir semboldür bu rüya. Paulo’nun kitapta anlatmak istediği birçok şeyin içinden sadece birisidir evrenin bize gönderdiği sembollerini okumak, anlamak, onlara göre harekete geçmek. Daha kitabın başından Santiago sadece sıradan bir çobanken bize bunu vermesi bu sembollerin herkesin karşısına çıkabileceğini anlattığını düşünüyorum. Bence Paulo’nun bu kitabı yazmasının sebeplerinden bir tanesi de insanların bu sembollerini günlük hayatta gözden kaçırdıklarının ve kaçırmaya devam ettiklerinin farkına varması ve bunu Santiago gibi bir örnek vererek engellemek istemesidir.

Coelho’nun, Simyacı’da anlattığı başka bir konu ise evrenin ruhudur. Evrenin ruhu deyince Simyacı’yı okumamış insanların aklına fazla bir şey gelmez ama Coelho evrenin ruhunu kısaca her şey olarak tanımlıyor. Daha da detaylı anlatmak gerekirse her şeyin bir ruhu var ve bu ruh evrenin ruhundan oluşmakta. Yani her şey evrenin ruhu iken evrenin ruhu da her şeydir. Bazı insanlar kitapta da gerçek hayatta da evrenin ruhunu anlayabiliyor. Bu insanların aslında kendi yüreğini dinleyebilen insanlar olduğunu söylüyor Coelho. Sonuçta bizim ruhumuz da evrenin ruhundan oluşmuştur. İnsanın ruhu ise kitapta sonlara doğru kendine yer bulabilmiş. Bunun nedeni insanın kendi yüreğini dinleyebilmek özellikle anlayabilmek için çok çabalaması gerektiğindendir. Oysaki insan yüreği her zaman evrenin ruhu gibi bizim yanımızda ve bizi destekliyor.

Simyacı’ da anlatılmak istenilen her şey birbiriyle bağlantılıdır. Bunların ilk adımı ise aslında çok basit Coelho’ya göre: İstemek. Aslında istemenin devamı da var. Burada Paulo Coelho’nun söylemiyle kişisel menkıbe giriyor işin içine. Kişisel menkıbe Simyacı’ da bir kişinin gerçekten ve yürekte istediği bir şeydir. İşte bu yüzden her şeyin başında kişisel menkıbeyi gerçekleştirmek ve istemek geliyor. Yürekte istendiği için. Eğer yüreğimizin istediğini yapmazsak yüreğimizi anlayamayız eğer yüreğimizi anlayamazsak evrenin ruhu da bize yardım etmez. Sembollerini okuyamayız, sıkıcı bir hayat yaşarız. Simyacı’da bunun da bir örneği vardır: patlamış mısır satıcısı. Onun kişisel menkıbesi gezmekti ama o bunu bazı nedenlerden

dolayı yapmadı. Yani Simyacı sadece bize iyi tarafı değil, kötü tarafı da göstermekte. Her ne kadar öyle insanlar dünyanın her yerinde kolayca bulunabilse de. Bu tip insanlar kitabın en başında koyunlara da benzetilmiştir. Bunu ancak kitap bittikten sonra anlayabileceğimiz şekilde saklamış Coelho.

Kitabın çevirisinde Özdemir İnce gayet iyi bir iş çıkarmış. Anlatım gayet iyi. Kitabı akıcı bir şekilde, durup burada ne anlattı demeden okuyabiliyorsunuz. Kelime seçimleri de gayet yerli yerinde. Kelimelerle anlatılmak istenen uyusmaktadır.

Mehmet Ali TÜREDİ

9-C

“PUSLU KITALAR ATLASI” KİTAP ELEŞTİRİSİ

Puslu Kıtalar Atlası, İhsan Oktay Anar tarafından yazılan ve 1995 Ocak ayında Türkçe olarak ilk basımı yayımlanan bir romandır. 17. yüzyılda Osmanlı İstanbul’unda geçen bu roman, gerçeklik ve hayal dünyası arasında ustaca bir denge kuruyor. Hem Türk edebiyatında hem de dünya edebiyatında önemli bir yer ediniyor. Temanın evrenselliği eserin etki alanını artırırken bazı ucu açık bırakılmış, anlatılmamış noktaları okuyucudan yüksek bilgi birikimi talep ediyor. Romanın ana hikâyesi, Bünyamin ve babası Uzun İhsan Bey’in maceraları ve bu maceraların üzerine hayatın anlamını sorgulanması üzerine kurulmuştur. İhsan Oktay Anar, olay örgüsünde kronolojik bir yapı benimsemek yerine dağınık bir zaman örgüsü tercih etmiştir. Bu yanı okurun ilgisini canlı tutsa bile hikâyenin takip edilmesinde zorluklara yol açar. Olay örgüsünde oluşan karmaşıklıklar okurun hikâyeye odağını sarsabiliyor.

Romanı özgün kılan özelliklerinden biri ise dil kullanımıdır. Osmanlı Türkçesinden etkilenen süslü ve zengin üslubu dönemin ruhunu doğru yansıtmında yardımcı oluyor lakin bu eseri ağırlaştırıyor. Eski bir dille yazılmış olması romanın edebi değerini artırıyor fakat modern okuyucunun kitaba olan ilgisini azaltıp dikkatini dağıtabilir. Ayrıntılı betimlemeleri ve tarihsel göndermeleri olayların temposunu yavaşlatıyor ve metni oldukça ağır yapıyor.

Kitaptaki ana karakterlerimizden biri Bünyamin, sıradan bir insanı temsil etmektedir. Bu macera onun kendini keşfetme çabasını sembolize eder ancak bu karakter hikâye boyunca kişisel bir gelişim gösterememiştir. Daha çok olayların içinde kalan, zoraki bir figür olarak karakterize edilir. Bir diğer karakterimiz Uzun İhsan Efendi ise bilginin peşinden koşturan bir hikâye kahramanımızdır. Uzun İhsan Efendi’nin felsefi fikirleri romanın ana konusunu oluşturur lakin çok fazla düşünceye sahip olması ile beraber hikâyenin akışını kesintiye uğratabiliyor. Ana karakterler derin ve ilginç yapılandırılmış karakterlerdi fakat yan karakterlerin çoğu bir kenara atılmıştır ve üstünde yeterince özen gösterilmeyince belirli bir ilerleme kaydedememiştir ve belirli bir derinlik kazanamamıştır. Oldukça çok karakteri olan bir roman olmasından dolayı yan karakterlerin gelişim göstermemesi kitaptaki kabul edilebilir bir eksikliklerdir.

Romanın en güçlü yanlarından biri derin temalar işlemesidir. Kader, bilgi, hayal gücü, gerçeklik gibi pek çok tema işlenmiştir. Roman, bu temalar ve derin felsefi düşünceleri ile ön plana çıkıyor ancak bu felsefi derinlik metni teorik hale getirir ve anlatımın ritmini kesintiye uğratar. Ayrıca eserin yapısı, okuyucunun metni çözümlemesini gerektirir. Temaların doğrudan verilmesi hikâyenin sürükleyiciliğini olumsuz anlamda etkilemektedir zira romanın felsefi derinliği bazı bölümlerde olay örgüsünü geride bırakmaktadır. Atmosfer ve mekânın kullanımında İstanbul ve çevresi canlı bir şekilde anlatılıyor. Roman, Osmanlı İstanbul’unu

hem tarihsel hem de hayali bir perspektifte sunuyor ancak tarihsel bağlam yer yer belirgin bir şekilde arka planda kalıyor. Osmanlı Dönemi'ne hâkim olmayan okuyucular hikâye ile tarihsel unsurları birbirine bağlamakta sıkıntı çekebiliyor. Romanı okurken okuyucu kendini bir masal dünyasında buluveriyor ancak bu yaratılan atmosfer bazen hikâyenin önüne geçiyor, metnin yalınlığını ve gerçekçiliğini zedeliyor.

Melis GÜLERYÜZ

9-C

PAZARTESİ

Bir pazartesi sabahıydı. O herkesin “Bu pazartesi hayatımı değiştiriyorum, artık düzenli, sağlıklı bir kişi olacağım.” dediği pazartesisilerden. Önder’de o bahsedilen kişilerden bir tanesiydi. Okulu ara tatil nedeniyle açık değildi. Bu yüzden sabah erkenden uyanıp sahil yolunda yürüyüş yapacaktı. O gün hiç olmadığı kadar kararlıydı. Alarminin ilk çalışıyla uyandı. Kıyafetlerini giyip dün gecedan hazırladığı çantasını aldı. Annesini ve babasını uyandırmamak için parmak uçlarında yürüyerek evden çıktı. Aslında dün gece annesine ve babasına sabah yürüyüşe çıkacağını ve gürültü yapabileceğini söylemişti. Ancak ailesi onun bu “Pazartesi Sendromu” nu artık umursamıyordu.

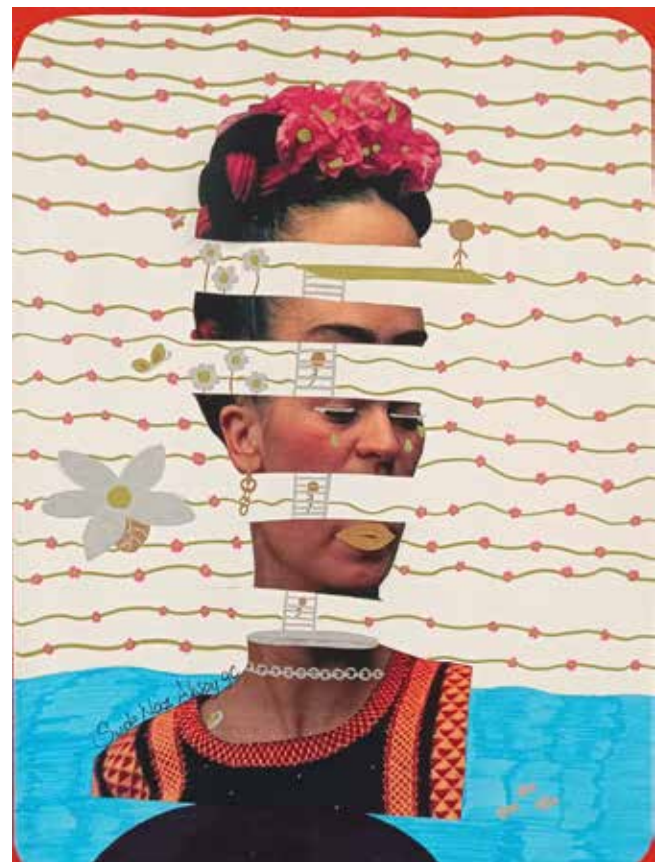
Önder sahil yoluna gelmişti. Yürüyordu. Ancak ondan başka kimse yoktu. Sabah erken saatte çıktığı için kimsenin olmayabileceğini düşündü. Ancak mahallesinde birçok kedi ve köpek olmasına rağmen bu sabah onlarda ortalıkta yoktu. Aldırış etmedi. Dalgaların çıkarttığı sesi dinleyerek yürümeye devam etti. Bir süre sonra dinlenmek için bir banka oturdu. Çantasına koyduğu su şişesini çıkarttı. Bir yudum içti. Sonra gökyüzüne baktı. Masmavi gökyüzünü kan kırmızısı bulutlar kaplamıştı. Dalgaların sesi kesildi. Önder’in ağzı açık kalmıştı. Ne olduğunu anlayamadı.

Kocaman bir toz bulutu üstüne doğru hızla geliyordu. Artık sonunun geldiğini anlamıştı. Yaşamı hiçbir hedefine ulaşmadan, ertelediği hayallerini gerçekleştiremeden sona erecekti. Kendini toz bulutlarına bıraktı.

Önder yatağından terler içinde fırladı. Aslında gördükleri sadece bir kabustan ibaretmiş. Alarmı çaldı. Yatağından kalktı. Kıyafetlerini giydi ve koşuya çıktı.

Önder Deniz EYLER

9-C





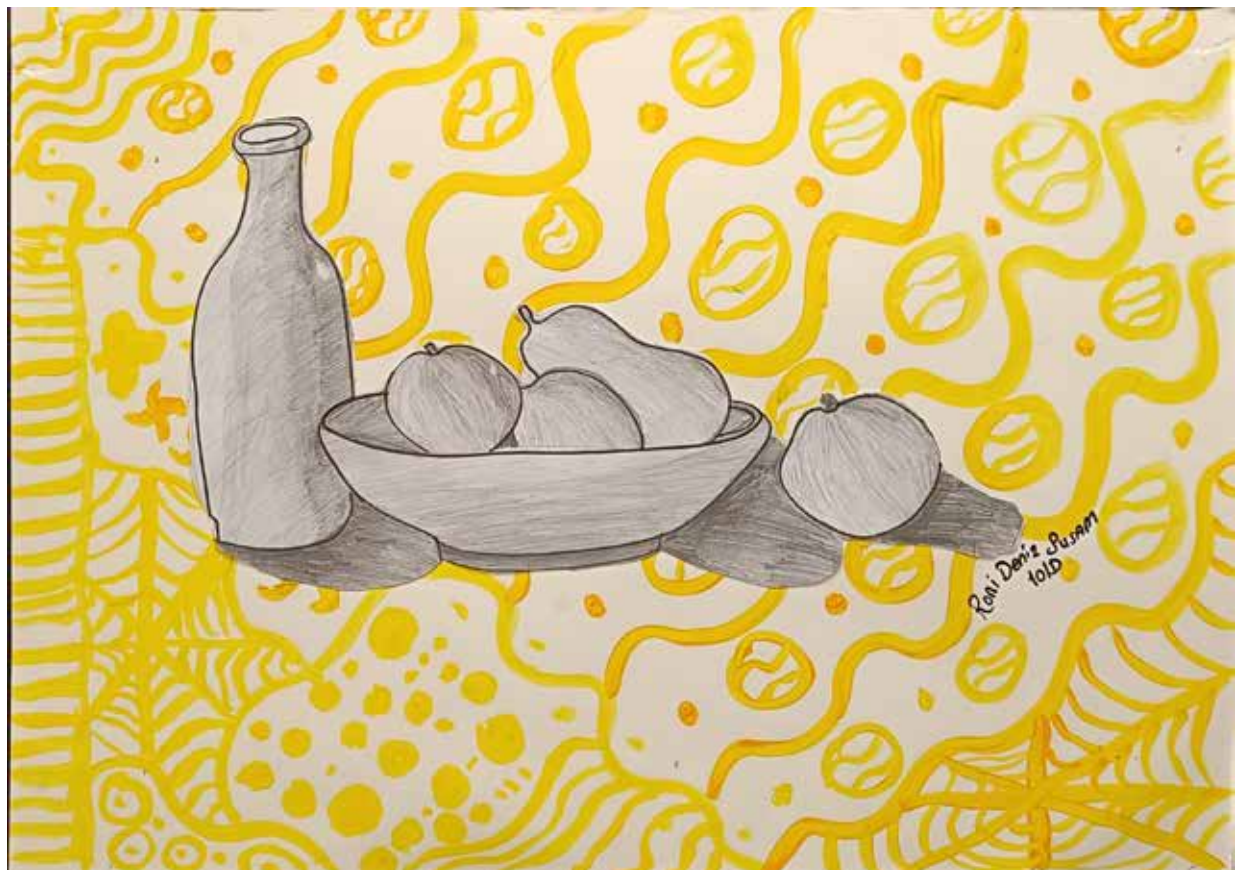


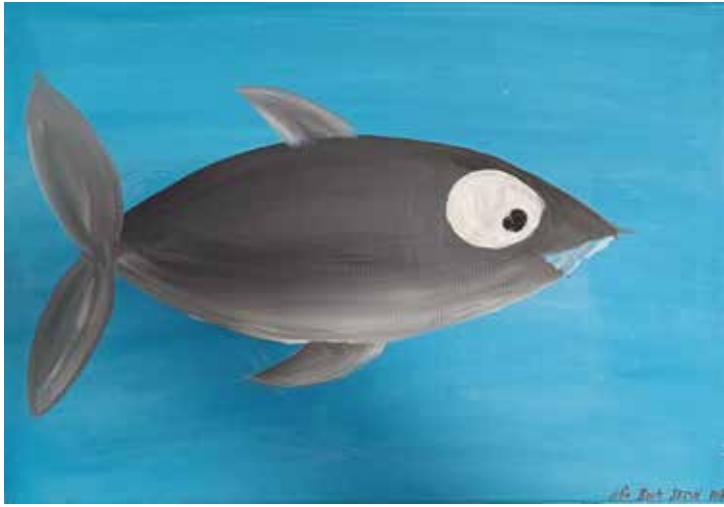
















Eraslan Vakfı

